

TECHNIKA CIEPLNA

CZASOPISMO STOWARZYSZENIA DOZORU KOTŁÓW W WARSZAWIE

OFICJALNY ORGAN POLSKIEGO KOMITETU NORMALIZACYJNEGO DLA SPRAW KOTŁOWYCH

REDAKTOR: Inż. techn. JAN KOMARNICKI

Wydawca: Stowarzyszenie Dozoru Kotłów w Warszawie.

REDAKCJA I ADMINISTRACJA: WARSZAWA, CHMIELNA 2, m. 6. TEL. 275-45.

GODZINY BIUROWE: REDAKCJI—PIĄTKI, OD 18 DO 20, ADMINISTRACJI—CODZIENNIE, OD 10 DO 15

TREŚĆ: Sprawozdanie Stowarzyszenia za rok 1929, — Prof. Cz. Grabowski. Zasady hydraulicznej teorii ciągu naturalnego. — Sprostowania.

SOMMAIRE: Comptes rendus de l'exercice 1929, — Cz. Grabowski, proff. La théorie hydraulique du tirage naturel. — Errata.

STOWARZYSZENIE DOZORU KOTŁÓW W WARSZAWIE.

SPRAWOZDANIE ZA 1929 ROK

Władze Stowarzyszenia Dozoru Kotłów w Warszawie.

A. Delegaci członków na walne zgromadzenie.

a) z miasta stołecznego Warszawy, oraz województw: Warszawskiego i Białostockiego, wybrani na posiedzeniu członków Stowarzyszenia w Warszawie w dniu 6-go lipca 1928 roku:

1. Dąbrowski Ignacy, Warszawa.
2. Froelich Władysław, wł. maj. Szleszyn Wielki.
2. Glinka Antoni, wł. maj. Szczawin.
4. Lisowski Maksymiljan, Warszawa.
5. Łempicki Jerzy, Warszawa.
6. Martens Henryk, Warszawa.
7. Orłowski Lucjan, Warszawa.
8. Pannenko Ludwik, Warszawa.
9. Rygiert Kazimierz, Białystok.
10. Saenger Oskar, Prezes Tow. Akc. „R. Saenger“, Warszawa.
11. Sulimierski Bronisław, wł. majątku Straszewo.
12. Wierzbicki Andrzej, Dyrektor Naczelny Centr. Zw. Pol. Przem. Górn. Handlu i Finansów, Warszawa.
13. Woszczyński Wacław, dyr. Tow. Akc. „Lilpop, Rau i Loewenstein“, Warszawa.

b) z województwa Kieleckiego, wybrani na posiedzeniu członków Stowarzyszenia w Dąbrowie Górniczej w dniu 12 lipca 1928 roku:

14. Garbiński Andrzej, przedst. Tow. „Huta Bankowa“ w Dąbrowie Górniczej, Warszawa.
15. Hempel Joachim, wł. Zakł. Wapiennych „Chęciny“.
16. Jaguzański Paweł, dyr. Sosnowieckiej Fabryki Rur, Sosnowiec.
17. Jankowski Alfred, wł. maj. Ruda Maleniecka.
18. Karsch Teodor, wł. garbarni w Radomiu.
19. Raźniewski Stanisław, dyr. Grodzieckiego Tow. Kop. Węgla i Zakł. Przem. w Groźcu k/Będzina.
20. Sągajło hr. Witold, Gener. Dyr. Tow. Kopalń Węgla i Zakł. Hutniczych w Niemcach.
21. Starkiewicz Antoni, dyr. Tow. Franco-Polskiego w Dąbrowie Górniczej.
22. Tepicht Marcei, dyr. Tow. Akc. „Fitzner i Gamper“ w Sosnowcu.
23. Wilczyński Antoni, dyrektor huty „Staszic“ w Sosnowcu.

c) z województwa Krakowskiego, Śląska Cieszyńskiego, wybrani na posiedzeniu członków Stowarzyszenia w Krakowie w dniu 12 lipca 1928 roku:

24. Bieliński Stanisław, dyr. Elektrowni w Krakowie,
25. Chromiński Edmund, prof. Akademii Górniczej w Krakowie.
26. Czecz bar. Jan, wł. maj. Zaborze.

27. Dyduch Ludwik, dyr. w. f. „L. Zieleniewski“ w Krakowie.

28. Kwadrat Wojciech, dyr. Górniczej i Hutniczej S. A. Węgierska Górka.

29. Rudziński Marjan, wł. maj. Osiek.

30. Szancer Bronisław, dyr. młynów parowych w Tarnowie.

d) z **Województw: Lubelskiego, Poleskiego i Wołyńskiego**, wybrani na posiedzeniu członków Stowarzyszenia w Lublinie w dniu 10 lipca 1928 roku.

31. Czermiński Stefan, wł. maj. Skoków i dzierz. maj. Czemierniki.

32. Dębowski Jan, dyr. Zakł. „Plage i Laškiewicz“, Lublin.

33. Fudakowski Kazimierz, wł. maj. i tart. Podzamcze.

34. Gorzelański Antoni, wspówł. i dyr. huty szklanej Hancewicze.

35. Kowerski Jan Eustachy, wł. maj. Miastków.

36. Moritz Waclaw, dyr. Zjedn. Pol. Fabr. Maszyn, Lublin.

37. Wolszczan Ludwik, dyr. cukrowni „Mizocz“.

38. Zaborowski Jan, plenipotent Sp. Akc. Drzewn. Przem. i Handlu, Warszawa.

e) z **Województw: Lwowskiego, Stanisławowskiego i Tarnopolskiego**, wybrani na posiedzeniu członków Stowarzyszenia we Lwowie w dniu 11 lipca 1928 roku:

39. Aleksandrowicz Stanisław, Lwów.

40. Bielski Zygmunt, prof., dyr. Sp. Naft. „Premier“ Lwów.

41. Bóbr Waclaw, inż. w f. „Standard-Nobel“, Warszawa.

42. Höflinger Tadeusz, wł. fabr. czekolady, Lwów.

43. Horodyński Bogusław, wł. majątku Piadyki.

44. Machnicki Roman, burmistrz, Borysław Magistrat.

45. Matzke Władysław, dyr. F-my „Radziwiłł i S-ka“, Lwów.

46. Dr. Papara Kazimierz, Podliski Małe k/Lwowa.

47. Podleski Leon Edward, wł. maj. Czernielów Mazow.

48. Tabaczyński Zygmunt, Borysław.

49. Dr. Tałasiewicz Zygmunt, wł. dóbr. Sielec.

50. Dr. Witkiewicz Roman, prof. Politechniki we Lwowie.

51. Dr. Załuski Czesław, Borysław, Izba Pracodawców.

52. Zathay Józef, dyr. fabr. Tow. Zakł. Chem. „Strem“, S. A. Lwów-Zniesienie.

53. Żardecki Kazimierz, dyr. Gazowni Miejskiej we Lwowie.

f) z **Województwa Łódzkiego**, wybrani na posiedzeniu członków Stowarzyszenia w Łodzi w dniu 5 lipca 1928 roku:

54. Dr. Biederman Brunon, Łódź.

55. Kaszer Stanisław, inż. Tomaszów Mazowiecki.

56. Kostrzeński Jan, wł. maj. Rudniki.

57. Michelis Bronisław, inż. fabr. Geyera w Łodzi.

58. Perkowski Kazimierz, inż. fabr. „Krusche i Ender“ w Pabjanicach.

59. Rau Zygmunt, inżynier Elektrowni w Łodzi.

60. Rumpel Paweł, dyr. Związku Włókienniczego w Łodzi.

61. Srzednicki Władysław, dyr. fabr. S. Rosenblatta w Łodzi.

62. Wagner Edward, dyr. nac. fabr. „Scheibler i Grohman“ w Łodzi.

g) z **Województw: Nowogrodzkiego i Wileńskiego**, wybrani na posiedzeniu członków Stowarzyszenia w Wilnie w dniu 7 lipca 1928 roku:

63. Rewieński Zygmunt, plenipotent Zakł. Przem. i dóbr p. K. Wagnera, Wielkie Soleczniki.

64. Szostakowski Stefan, dyr. Zakł. hr. Tyszkiewicza, Wilno.

B. Rada Nadzorcza.

1. Saenger Oskar, prezes.
2. Wagner Edward, wiceprezes.

Członkowie:

3. Biederman Brunon.
4. Bieliński Stanisław.
5. Bielski Zygmunt.
6. Chromiński Edmund.
7. Dąbrowski Ignacy.
8. Hempel Joachim.
9. Jaguczański Paweł.
10. Kowerski Jan Eustachy.
11. Kozicki Jerzy.
12. Łempicki Jerzy.
13. Michelis Bronisław.
14. Pannenko Ludwik.
15. Papara Kazimierz.
16. Podleski Leon Edward.
17. Plater hr. Witold.
18. Sagajło hr. Witold.
19. Wierzbicki Andrzej.

C. Zarząd.

1. Chrzanowski Wiesław, prezes.
2. Łempicki Jerzy, wiceprezes.

Członkowie:

3. Bielski Zygmunt.
4. Chromiński Edmund.
5. Kowerski Jan Eustachy.
6. Quissek Juljusz.
7. Sagajło hr. Ludwik.
8. Wagner Edward.
9. Woszczyński Waclaw.

D. Komisja Rewizyjna.

1. Lisowski Maksymilian.
2. Martens Henryk.
3. Orłowski Lucjan.

E. Członkowie Honorowi.

Wierzbicki Andrzej — inżynier, dyrektor naczelny Centralnego Związku Polskiego Przemysłu, Górnictwa, Handlu i Finansów.

Personel Stowarzyszenia w dniu 31 grudnia 1929 roku.

Biuro Zarządu.

Warszawa, Chmielna 2, tel. ogólny 275-45; skrz. poczt. Nr. 10. Adres telegraficzny: „Kotły — Warszawa”.

Dyrekcja.

Bizański Kazimierz, dyrektor, tel. 95-06.
Schramme Waclaw, wicedyrektor.
Madej Rudolf, inżynier-asystent.

Sekretariat.

Makowski Tadeusz, kierownik biura, tel. 148-82.

Księgowość i Kasa.

Gąsowski Stanisław, główny księgowy.
Modzelewski Marcin, kasjer.
Jeleńska Zofja, pomocnica księgowego.
Kibort Edward, pomocnik księgowego (od 10.XII—1929 r.).
Żukowski Jan, pomocnik księgowego.

Dział Druków i Likwidatura.

Makowska Henryka, urzędniczka.
Politycka Irena, urzędniczka.

Referaty i Statystyka Okręgów**1) Warszawskiego i Białostockiego.**

Winkler Kazimierz, referent.
Ułaszynówna Anna, pomocnica referenta.
Jeleńska Marja, statystyka.

2) Dąbrowskiego i Łódzkiego.

Koźniewski Stanisław, referent.
Modzelewski Wyszosław, pomoc. referenta
Studziński Julian, statystyka.

3) Krakowskiego i Lwowskiego.

Konopacki Edward, referent.
Mirecka Zofja, pomocnica referenta.
Dey Zygmunt, statystyka, oraz ogólne zestawienie statystyki wszystkich okręgów.

Korespondencja.

Darda Bronisław, stenograf.
Busko Felicja, maszynistka-stenografistka.
Domańska Zofja, ekspedycja.
Poczobutt - Odlanicki Stefan, dziennik przychodzący i archiwum.

Wydział Kontroli Dźwigów m. st. Warszawy.

Warszawa, ul. Piękna 32, tel. 301-47.

Babicki Jan, inżynier-elektryk, kierownik wydziału dźwigów.
Król Stanisław, inżynier-rewident.
Chałkówna Helena, urzędniczka.

Redakcja i Administracja

miesięcznika *Technika Ciepła*
Warszawa, Chmielna 2, tel. 275-45.

Komarnicki Jan, inżynier-redaktor.
Chałkówna Walerja, urzędniczka.

Personel Okręgów Technicznych.**I. OKRĘG WARSZAWSKI.****Biuro Okręgowe**

Warszawa, ul. Piękna 32, tel. 25 04.

Schramme Waclaw, inżynier okręgowy.
Wierzbicki Władysław, starszy inżynier rejonowy.

Borkowski Kazimierz, inżynier rejonowy.
Brokowski Roman, inżynier rejonowy (od 1/III 1929 r.).

Jasionowski Bolesław, inżynier rejonowy.
Jeleński Jan, inżynier rejonowy.
Rutkowski Jan, inżynier rejonowy.
Wróblewski Teodor, inżynier rejonowy.
Żywocki Waclaw, inżynier rejonowy.
Humięcki Bolesław, inżynier - instruktor opaływo dla wszystkich okręgów.

Dubiński Stanisław, technik.
Tołwińska Anna, sekretarka.
Mickiewicz Stanisław, urzędnik.

Biuro Rejonowe w Lublinie

ul. Cicha 6, tel. 1-21, skrz. poczt. 100.

Kozłowski Antoni, inżynier rejonowy.
Feldt Waclaw, inżynier rejonowy.
Frankowski Antoni, inżynier rejonowy.
Podolski Wiktor, sekretarz.

II. OKRĘG BIAŁOSTOCKI.**Biuro Okręgowe.**

Białystok, św. Rocha 4, tel. 1-29.

Dauter Mieczysław, inżynier okręgowy.
Borowiec Stanisław, inżynier rejonowy (od 16.II.29).
Rodziejewicz Adam, inżynier rejonowy.
Muszyński Bronisław, sekretarz.

Biuro Rejonowe w Wilnie.

ul. Miła 14, Zwierzyniec, tel. 8-97.

Lebecki Józef, inżynier rejonowy.
Szostakowski Henryk, inżynier rejonowy.
Staszewska Marja, urzędniczka.

III. OKRĘG DĄBROWSKI.**Biuro Okręgowe**

Dąbrowa Górnicza, Sienkiewicza 7, tel. 1-01
skrz. poczt. 85.

Gęca Piotr, inżynier okręgowy.
Jakowicki Tadeusz, inżynier okręgowy.
Chrzanowski Stanisław, inżynier rejonowy,
kierownik laboratorium dla badania węgla.
Kowalski Czesław, inżynier rejonowy
(od 1.IV.29).

Krakowiak Henryk, inżynier rejonowy.
Nosowicz Mieczysław, inżynier rejonowy
(od 1.XII.29).

Rafałowicz Waław. inżynier rejonowy.
Góral Stanisław, technik.
Wojciechowska Marja, sekretarka.
Zieliński Jan, urzędnik.

Biuro Rejonowe w Kielcach.

ul. Staszica 3, tel. 349, skrz. poczt. 158.

Kłębowski Zenobjusz, inżynier rejonowy.
Kędzióra Stefan, urzędnik.

IV. OKRĘG KRAKOWSKI.**Biuro Okręgowe.**

Kraków, Karmelicka 45, tel. 33-55.

Chudzikiewicz Józef, inżynier okręgowy.
Gawron Karol, inżynier rejonowy.
Pietkiewicz Michał, inżynier rejonowy.
Musiałówna Marja, sekretarka.

Biuro Rejonowe w Bielsku (Śl. Ciesz.)

ul. Św. Anny 8, tel. 26-68.

Barta August, starszy inżynier rejonowy.
Rokitowski Władysław, inżynier rejonowy.

V. OKRĘG LWOWSKI.**Biuro Okręgowe**

Lwów, św. Teresy 10, tel. 19-31.

Wójcicki Jan, inżynier okręgowy.
Balicki Stefan, inżynier rejonowy.
Hauser Rudolf, inżynier rejonowy.
Kozak Władysław, inżynier rejonowy.
Kozdęba Jan, inżynier rejonowy.
Kryda Otton, inżynier rejonowy.

Rosner Witold, inżynier rejonowy, kierownik laboratorium dla badania wody.

Szwabowicz Mieczysław, inżynier rejonowy.

Terlikowski Marjan, inżynier rejonowy.

Żółciński Antoni, inżynier rejonowy.

Drażny Leon, technik.

Falkowski Alfred, sekretarz.

Eysymontówna Zofja, urzędniczka.

Jarínówna Marja, urzędniczka.

Instytut Termiczny.**Oddział w Borysławiu.**

Dom Międzymiastowych Gazociągów, tel. 1-32
skrz. pocztowa Nr. 172

Górecki Henryk, inżynier, kierownik Instytutu Termicznego.

Wiśniewska Michalina, urzędniczka.

VI. OKRĘG ŁÓDZKI.**Biuro Okręgowe.**

Łódź, Piotrkowska 199, tel. 20-848.

Biedrzycki Roman, inżynier okręgowy.
Borejko Kazimierz, inżynier rejonowy.
Korasiewicz Jan, inżynier rejonowy (od 1.I.29).

Mandybur Edward, inżynier rejonowy.
Pac Władysław, inżynier rejonowy.
Szenic Tadeusz, inżynier rejonowy.
Sulikowski Kazimierz, technik.
Nowicka Helena, sekretarka.
Jasińska Irena, urzędniczka.

Podział Terytorjalny Dozoru Kotłów na Okręgi Techniczne
w dniu 31 grudnia 1929 r.

I. OKRĘG WARSZAWSKI.

Biuro Okręgowe — Warszawa, Piękna 32,
tel. 25-04.

Biuro Rejonowe — Lublin, ul. Cicha 6,
tel. 1-21.

Biuro Okręgowe w Warszawie dozoruje kotły parowe, znajdujące się na terenie m. st. **Warszawy, Województwa Warszawskiego oraz następujących Starostw Województwa Lubelskiego:** Biała, Garwolin, Konstantynów, Lubartów, Łuków, Puławy, Radzyń, Siedlce, Sokołów i Węgrów.

Biuro Rejonowe w Lublinie dozoruje kotły parowe, znajdujące się na terenie **Województw: Lubelskiego** (z wyjątkiem Starostw: Biała, Garwolin, Konstantynów, Lubartów, Łuków, Puławy, Radzyń, Siedlce, Sokołów i Węgrów) **i Wołyńskiego**

II. OKRĘG BIAŁOSTOCKI.

Biuro Okręgowe — Białystok, ul. św. Rocha 4, tel. 1-29

Biuro Rejonowe — Wilno, ulica Miła 14, Zwierzyniec, tel. 8-97.

Biuro Okręgowe w Białymstoku dozoruje kotły parowe, znajdujące się na terenie **Województwa Białostockiego** oraz następujących **Starostw Województwa Poleskiego**: Brześć, Drohiczyn, Kamień-Koszyrski, Kobryń, Prużany i Sarny.

Biuro Rejonowe w Wilnie dozoruje kotły parowe, znajdujące się na terenie **Województw: Nowogródek, Polesie** (z wyjątkiem Starostw: Brześć, Drohiczyn, Kamień-Koszyrski, Kobryń, Prużany i Sarny) i **Wilno**.

III. OKRĘG DĄBROWSKI.

Biuro Okręgowe — Dąbrowa-Górnicza, ul. Sienkiewicza 7, tel. 1-01, skrz. p. 85.

Biuro Rejonowe — Kielce, ul. Staszica 3, tel. 349, skrz. p. 158.

Biuro Okręgowe w Dąbrowie Górniczej dozoruje kotły parowe, znajdujące się na terenie następujących **Starostw Województwa Kieleckiego**: Będzin, Częstochowa, Iłża, Jędrzejów, Miechów, Olkusz, Opatów, Pińczów, Sandomierz, Stopnica, Włoszczowa i Zawiercie.

Biuro Rejonowe w Kielcach dozoruje kotły parowe, znajdujące się na terenie następujących **Starostw Województwa Kieleckiego**: Kielce, Końskie, Kozienice, Opoczno i Radom.

IV. OKRĘG KRAKOWSKI.

Biuro Okręgowe — Kraków, ul. Karmelicka 45, tel. 33-55.

Biuro Rejonowe — Bielsko (Śląsk Cieszyński) ul. św. Anny 8, tel. 26-68.

Biuro Okręgowe w Krakowie dozoruje kotły parowe znajdujące się na terenie następujących **Starostw Województwa Krakowskiego**: Bochnia, Brzesko, Chrzanów, Dąbrowa, Gorlice, Grybów, Jasło, Kraków, Mielec, Nowy Sącz, Pilzno, Ropczyce, Tarnów i Wieliczka.

Biuro Rejonowe w Bielsku dozoruje kotły parowe, znajdujące się na terenie **Starostw: Bielsko i Cieszyn Województwa Śląskiego**, oraz następujących **Starostw Województwa Krakowskiego**: Biała, Limanowa, Maków, Nowy Targ ze Spizem i Orawa, Oświęcim, Wadowice i Żywiec.

V. OKRĘG LWOWSKI:

Biuro Okręgowe — Lwów, ul. św. Teresy 10, tel. 19-31.

Biuro Okręgowe we Lwowie dozoruje kotły parowe, znajdujące się na terenie **m. Lwowa**, oraz następujących **Województw: Lwów, Stanisławów i Tarnopol**.

VI. OKRĘG ŁÓDZKI.

Biuro Okręgowe — Łódź, ul. Piotrkowska 199, tel. 20-848.

Biuro Okręgowe w Łodzi dozoruje kotły parowe, znajdujące się na terenie **Województwa Łódzkiego**.

W sprawach rewizji kotłów należy zwracać się wyłącznie do wyżej wymienionych Biur Stowarzyszenia.

Sprawozdanie Rachunkowe Stowarzyszenia za 1929 r.

PROTOKÓŁ KOMISJI REWIZYJNEJ.

Wybrani na Walnem Zgromadzeniu Delegatów Członków Stowarzyszenia Dozoru Kotłów w Warszawie w dn. 10 czerwca 1929 roku członkowie Komisji Rewizyjnej, w liczbie trzech niżej podpisanych: Maksymilian Lisowski, Henryk Martens i Lucjan Orłowski w dniu 29 marca 1930 roku o godzinie 12 w południe sprawdzili przedstawione przez Biuro Zarządu Stowarzyszenia Dozoru Kotłów w Warszawie rachunki, dowody kasowe i odnośne aneksy za 1929 rok.

Rachunek strat i zysków za 1929 rok wykazuje:

wpływy	Zł. 1617290,07
wydatki	„ 1617187,83
pozostałość w sumie „	102,24

została dopisana do kapitału zapasowego.

Bilans Stowarzyszenia Dozoru Kotłów w Warszawie za rok 1929 zamyka się sumą: Zł. 534766,19.

Komisja Rewizyjna stwierdza, że niektóre pozycje preliminarza na rok 1929 zostały przekroczone nieznacznie (kursy dla palaczy), inne zaś były mniejsze od preliminowanych.

Rachunkowość, książki, kwitarjusz i dowody znaleziono zgodne i w porządku, wobec czego Komisja Rewizyjna wnosi

aby Walne Zgromadzenie przedstawiony Bilans, Rachunek Strat i Zysków za rok 1929 zatwierdziło i pokwitowało Zarząd z powierzonych mu czynności.

Komisja Rewizyjna
(-) M. Lisowski
(-) H. Martens
(-) L. Orłowski

Warszawa, dnia 29 marca 1930 r.

Taryfa opłat w 1929 roku.

Opłaty za kotły członkowskie i za kotły zlecone, należące do instytucji państwowych:

za kocioł od	2 m.kw.	pow. ogrz. rocz. zł.	50.—
„ „ „	2 m.kw. do 20 m.kw.	„ „ „	80.—
„ „ „	20 m.kw. „ 50 m.kw.	„ „ „	105.—
„ „ „	50 m.kw. „ 100 m.kw.	„ „ „	130.—
„ „ „	100 m.kw. „ 200 m.kw.	„ „ „	180.—

(Dalszy ciąg na str. 70)

BILANS NA 31.XII.1929 R.

STAN CZYNNY		Zł.	gr.	Zł.	gr.	STAN BIERNY		Zł.	gr.
Gotówka.									
Kasa Centrali		2.414	13			Kapitał zapasowy na 1/1 929 r. wynosił		39.453	91
" B. Okr. Warszawskiego		4.428	27			W roku sprawozd. w dn. 31.XII.1929 r. dopisano		102	24
" Białostockiego		1.602	77			Kapitał amortyz. na 1/1 929 r. wynosił		99.892	67
" " Dąbrowskiego		300	—			Amortyzacja w roku sprawozd. wynosi		56.374	20
" " Łódzkiego		2.503	77			Fundusz Przerznościowy		151.960	04
" " Lwowskiego		4.560	44		17.193	" Wydziału Dźwigów		41.125	05
" " Krakowskiego		1.984	18	56		" dozoru wzmocnionego		13.444	24
Lokaty:						" kamienicy na Pięknej 32 w/m.		7.547	47
Bank Handlowy w Warszawie		119	—			" na wyjazdy inżynierów zagranicę		12.000	—
Bank Związku Sp. Zarob. r/k terminowy		4.977	60			" zastępczy Kasę Chor. dla pracowników			
" " r/k czekowy		9.327	—			zwoleńniowych od opłat.		24 198	59
Kasa Oszczędn. m. W-wy r/k terminowy		12.987	58			" bezrobocia pracowników St. D. K		5.337	23
P. K. O. Nr. 59 r/k czekowy St. D. K.		7.705	41			Tow. Kredytowe m. Warszawy			
" " Nr. 14224 " Tech. Ciepł.		2.235	51			R-ek Dostawców			
" " r/k oszczędnościowy St. D. K.		1.306	96			Sumy przechodnie:			
5% Obligacje — 350 szt. à 0,50		175	—			Nadpłaty z lat ubiegłych do rozrachunku		8.511	37
Kasa Oszcz. m. Warszawy:						Wypłaty za 1929 r. uregulowane w 1930 r.		26.612	63
n/rku Fund. zastępc. Kasę Chorych		24.198	59						
" " Własny Fund. bezrobocia		5.337	23		29.555				
Dłużnicy:									
Pożyczki personelu St. D. K.		22.896	35						
Karęce (gazownia i elektrownia w Łodzi)		100	—		22.996				
Nieruchomości:									
Plac na Saskiej Kępie		12.502	50						
1/3 kamienicy w Dąbrowie		28.088	48						
Kamienica na Pięknej 32 w/m.		179.694	09		220.285				
Ruchomości:									
Instrumenty techniczne		100.916	50						
Inwentarz biurowy		47.909	13						
Biblioteka		13.751	37		162.577				
Remanenty:									
Książki i broszury		12.716	—						
Książki kotłowe		5.257	50						
Druki i przepisy		1.289	11		19.262				
Sumy przechodnie:									
Należn. za 1930 r. uskuteczn. w 1929 r.		442	26						
Potrącenia w 1930 r. za 1929 r.		23.539	46		24.081				
					534.766			534.766	19

Główny Księgowy
 (—) Stanisław Gąsowski
 Komisja Rewizyjna
 (—) M. Lisowski
 (—) H. Mariens
 (—) L. Orłowski
 Dyrektor
 (—) K. Bizański
 Kierownik Biura
 (—) T. Makowski
 Za Prezesa Rady Nadzorczej
 (—) E. Wagner
 Prezes Zarządu
 (—) W. Chrzanowski

ponad 200 m.kw. za każde następne 100 m.kw. dolicza się po zł. 60.—, przyczem część 100 m.kw. przyjmuje się za całe.

Za zlecony dozór kotłów, użytkowanych przez osoby prywatne, pobiera się opłatę o 30% wyższą od powyższej taryfy członkowskiej.

Prócz tego Stowarzyszenie pobiera po zł. 20.— tytułem wpisowego za każdy kocioł, zgłoszony po 1 stycznia 1929 r.

Taryfa opłat na 1930 r.

w myśl uchwały Walnego Zgromadzenia Delegatów Członków Stowarzyszenia w dn. 18-XI 1929 r. nie została podwyższoną i obowiązuje w wysokości roku 1929.

SPRAWOZDANIE TECHNICZNE STOWARZYSZENIA ZA 1929 R.

Liczba Członków Stowarzyszenia.

W dniu 1 stycznia 1929 r. Stowarzyszenie składało się z 8778 członków rzeczywistych z 10403 przedsiębiorstwami, w tej liczbie 451 przedsiębiorstw zleconych. W ciągu roku 1929 przybyło 462 członków rzeczywistych z 585 przedsiębiorstwami, w tej liczbie zleconych 30. Ubyło zaś 98 członków rzeczywistych z 132 przedsiębiorstwami.

W dniu 1 stycznia 1930 roku Stowarzyszenie składał się z 9132 członków rzeczywistych z 10856 przedsiębiorstwami, w tej liczbie 481 przedsiębiorstw zleconych.

Z powyższego wynika, że liczba członków rzeczywistych Stowarzyszenia w stosunku do roku poprzedniego wzrosła o 4,03%, a przedsiębiorstw o 4,35%; liczba przedsiębiorstw zleconych wzrosła o 6,67% w stosunku do zeszłorocznej ilości.

Liczba Kotłów, zostających pod dozorem Stowarzyszenia.

Na 1 stycznia 1929 roku było kotłów:

czynnych	14756
nieczynnych	3112
razem	17868

W ciągu roku 1929 przybyło kotłów:

czynnych	338
nieczynnych	124
razem	462

ubyło zaś w roku sprawozdawczym 208 kotłów.

W dniu 1 stycznia 1930 r. zarejestrowanych było w Stowarzyszeniu 14700 kotłów czynnych i 3422 kotłów nieczynnych, razem 18122 kotłów, w tej liczbie zleconych czynnych 764 i nieczynnych 232.

Z powyższego wynika, że liczba kotłów wzrosła w porównaniu z rokiem ubiegłym o 1,4%.

Na jednego stowarzyszonego wypadało średnio 1,96 kotłów, a na jedno przedsiębiorstwo 1,65 kotłów, co świadczy o znacznym rozproszeniu terytorjalnym kotłów, znajdujących się pod dozorem Stowarzyszenia.

Wykaz kotłów, znajdujących się pod dozorem zleconym Stowarzyszenia, zawiera tablica II.

Dane statystyczne, dotyczące kotłów dozorowanych przez Stowarzyszenie w 1929 roku, zawarte są w tablicach I, III, IV, V, VI, VII i VIII.

Prace Personelu Technicznego.

Ilość inżynierów - rewidentów czynnych stale w Stowarzyszeniu wynosiła w roku 1929 średnio 46.

1) ogólna ilość dni roboczych inżynierów poza pracą w biurze wynosiła	8183
2) ilość dni pracy inżyniera w ciągu roku poza biurem wynosiła średnio	178
3) ilość odwiedzonych przedsiębiorstw wynosiła	13649
co stanowi 131% ogólnej liczby przedsiębiorstw na 1 stycznia 1929 r.	
4) ilość przedsiębiorstw odwiedzonych przez jednego inżyniera w ciągu roku wynosiła średnio	296,4
5) ilość przedsiębiorstw odwiedzonych przez jednego inżyniera dziennie wynosiła.	1.19

W roku sprawozdawczym dokonano:

1) odbiorców technicznych nowo-ustawionych kotłów:	
a) nowych	213
b) starych	554
razem.	767

co stanowi 4,23% w stosunku do ogólnej liczby 18122 kotłów zarejestrowanych i pozostających pod dozorem Stowarzyszenia.

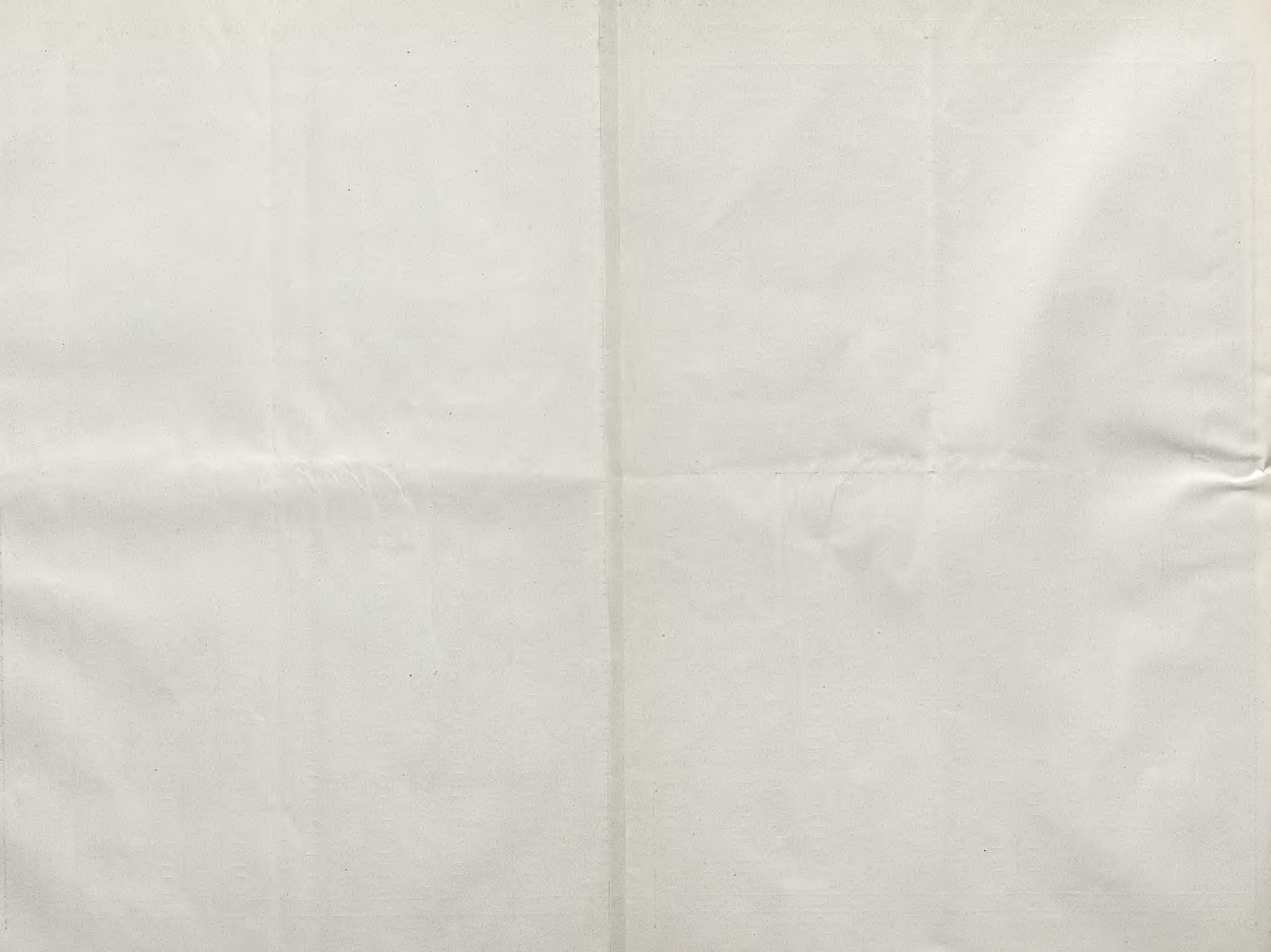
2) prób wodnych kotłów:	
porządkowych	3353
nadzwyczajnych	624
niepomysłnych	280
razem.	4257

czyli 173,7% w stosunku do przewidzianych w myśl przepisów prób 2450 przy 14700 kotłach czynnych (co 6 lat).

T A B L I C A 1

WYKAZ KOTŁÓW W/G LAT BUDOWY (l — na lądzie, w — na wodzie) ZAREJESTROWANYCH W STOWARZYSZENIU DOZORU KOTŁÓW W WARSZAWIE
na 1 stycznia 1930 r.

Rok budowy	Ilość lat	m. st. Warszawa		woj. Warszawskie		woj. Wileńskie		woj. Wołyńskie		woj. Tarnopolskie		Śląsk Cieszyński		woj. Stanisław.		woj. Poleskie		woj. Nowogródz.		woj. Łódzkie		woj. Lwowskie		woj. Lubelskie		woj. Krakowskie		woj. Kieleckie		woj. Białostockie		Razem				
		l	w	l	w	l	w	l	w	l	w	l	w	l	w	l	w	l	w	l	w	l	w	l	w	l	w	l	w	l	w	l	w			
		1865	65	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	4	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	—	1	—	1	—	—	—	1	—	9	—	
6	64	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2	—			
7	63	2	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	4	—			
8	62	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	—		
9	61	—	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	—	—	—	—	—	—	—	2	—	—	—	—	—	—	—	—	6	—		
1870	60	2	—	—	—	—	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	3	—		
1	59	—	—	1	—	—	—	—	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	8	—	
2	58	—	—	—	—	1	—	1	—	—	—	—	—	—	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	15	—	
3	57	—	—	7	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	24	—	
4	56	—	2	—	—	—	—	1	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	22	—	
5	55	1	—	2	—	1	—	—	—	1	—	—	—	—	—	3	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	18	—	
6	54	2	—	3	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	14	—	
7	53	4	—	2	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	12	—	
8	52	5	—	3	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	40	—	
9	51	6	—	5	—	—	—	2	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	46	—	
1880	50	9	—	6	—	—	—	4	—	—	—	2	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	49	—	
1	49	3	—	1	—	—	—	2	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	41	—	
2	48	—	—	6	—	—	—	4	—	3	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	71	—	
3	47	8	2	21	—	—	—	—	—	2	—	6	—	1	—	3	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	68	2	
4	46	4	4	16	—	2	—	5	—	3	—	9	—	4	—	2	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	89	4	
5	45	2	3	14	—	2	—	1	—	3	—	1	—	—	—	5	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	78	3	
6	44	2	—	13	—	1	—	2	—	1	—	1	—	3	—	5	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	76	—	
7	43	11	—	7	—	—	—	1	—	1	—	4	—	2	—	2	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	78	1	
8	42	3	—	11	—	3	—	1	—	1	—	4	—	2	—	5	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	108	—	
9	41	5	—	7	—	—	—	2	—	1	—	2	—	3	—	9	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	107	1	
1890	40	13	—	22	—	4	—	—	—	6	—	6	—	4	—	6	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	169	—	
1	39	5	—	18	—	3	—	6	—	3	—	9	—	2	—	8	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	149	—	
2	38	3	2	22	1	2	—	5	—	3	—	7	—	3	—	5	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	169	3	
3	37	7	—	21	1	4	—	4	—	3	—	8	—	11	—	3	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	169	2	
4	36	11	—	39	2	2	—	4	1	7	—	4	—	7	—	6	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	270	3	
5	35	13	2	32	1	4	—	13	—	6	—	9	—	14	—	6	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	310	4	
6	34	16	—	31	—	5	—	8	—	5	—	10	—	16	—	9	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	276	2	
7	33	21	—	53	—	2	—	10	—	8	—	11	—	8	—	9	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	474	—	
8	32	27	2	65	1	8	—	28	—	14	—	9	—	11	—	16	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	619	—	
9	31	31	—	78	—	8	—	6	—	23	—	17	—	16	—	11	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	535	—	
1900	30	26	2	69	2	4	—	12	—	13	—	4	—	17	—	14	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	441	—
1	29	19	—	27	—	6	—	12	—	14	—	15	—	23	—	6	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	327	—	
2	28	23	—	43	—	5	—	10	—	8	—	6	—	25	—	12	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	351	—	
3	27	27	—	169	—	7	—	24	—	28	—	5	—	23	—	17	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	866	—	
4	26	9	1	42	—	7	—	14	—	25	—	17	—	35	—	13	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	454	1	
5	25	18	2	41	—	10	—	15	—	47	—	5	—	32	—	12	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	453	3	
6	24	16	1	50	—	16	—	15	—	27	—	9	—	37	—	12	—	10	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	495	1	
7	23	21	1	107	1	11	—	20	—	26	—	14	—	41	—	23	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	656	2	
8	22	14	1	112	1	15	—	16	—	120	—	13	—	27	—	15	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	773	3	
9	21	20	—	66	—	8	—	21	—	22	—	13	—	31	—	14	—																			

T A B L I C A I I.

WYKAZ KOTŁÓW ZNAJDUJĄCYCH SIĘ POD DOZOREM ZLECONYM STOWARZYSZENIA DOZORU KOTŁÓW W WARSZAWIE
na 1 stycznia 1930 r.

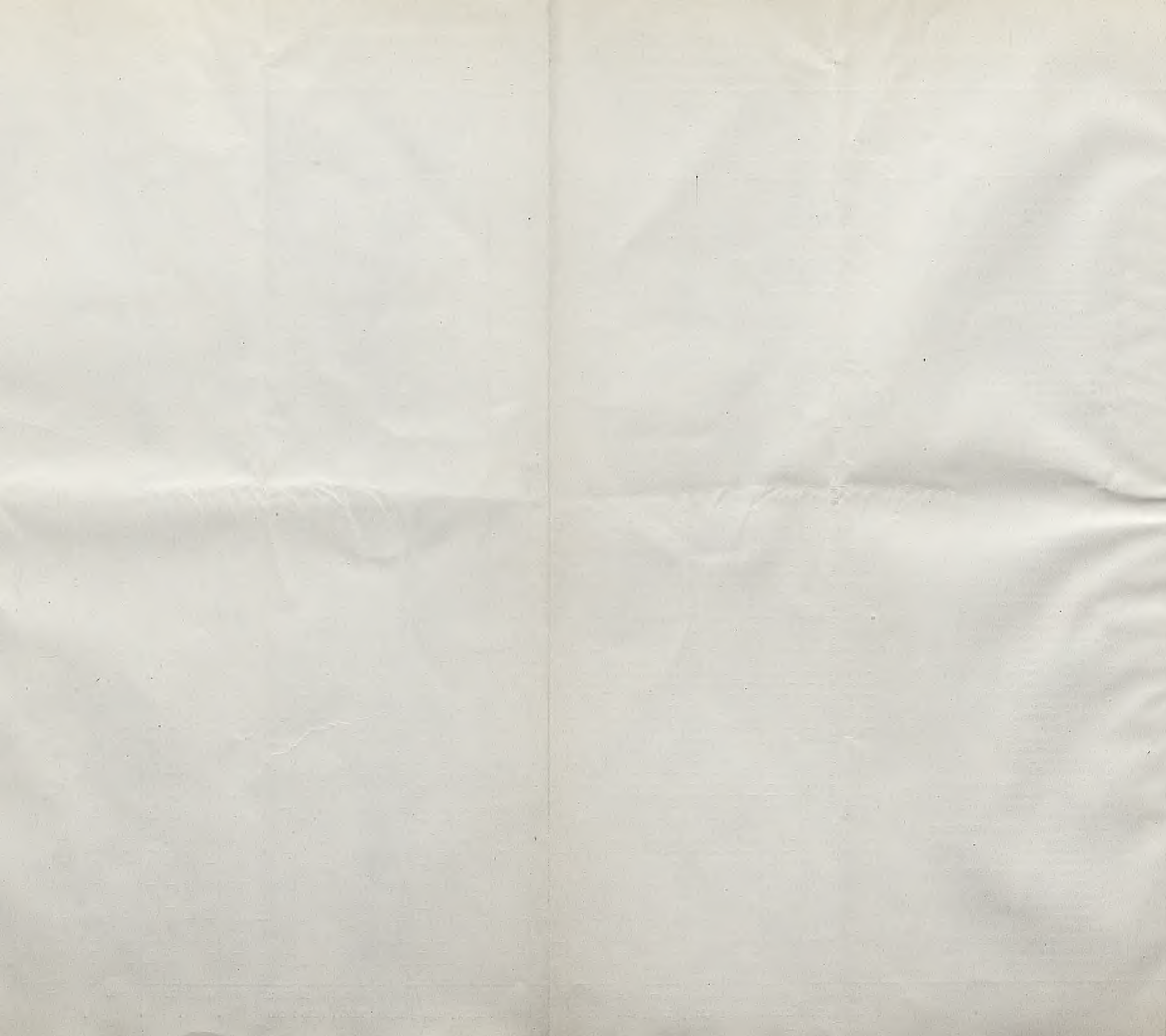
W o j e w ó d z t w o	Min. Robót Publ.		Min. Roln. i Dóbr Pań.		Min. Przem. i Handlu		Min. Wyzn. Rel. i Oś. Publ.		Min. Pocz. i Teleg.		Min. Sprawiedliwości		Min. Skarbu		Min. Spraw Wewn.		Min. Pracy i Op. Społ.		Min. Spraw Wojskow.		Prywatne		Razem		
	cz.	n.	cz.	n.	cz.	n.	cz.	n.	cz.	n.	cz.	n.	cz.	n.	cz.	n.	cz.	n.	cz.	n.	cz.	n.	cz.	n.	cz.
m. st. Warszawa	10	1	—	—	—	—	2	—	1	—	8	—	6	—	—	—	3	1	36	12	1	—	—	67	14
Woj. Warszawskie	27	1	10	2	—	—	—	—	—	—	—	—	9	2	1	—	—	—	31	13	—	—	—	79	19
„ Wileńskie	7	—	—	—	—	—	—	—	—	—	6	—	—	—	—	—	—	—	9	6	—	—	—	22	6
„ Wołyńskie	13	—	—	1	—	—	6	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	3	6	1	—	—	29	7
„ Tarnopolskie	2	—	—	—	—	—	2	—	—	—	—	—	3	—	1	—	—	—	—	—	2	4	—	10	5
„ Śląskie *)	2	—	—	—	—	—	3	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	4	—	—	11	—
„ Stanisławowskie	3	1	2	—	—	—	1	—	—	—	—	—	10	2	—	—	—	—	5	5	9	5	—	30	13
„ Poleskie	9	2	—	—	—	3	—	—	—	—	—	—	2	—	—	—	—	—	11	7	—	1	—	22	13
„ Nowogródzkie	8	—	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	6	1	—	—	—	15	1
„ Łódzkie	16	3	1	—	—	—	—	—	—	—	2	1	3	3	—	—	1	—	4	1	—	—	—	29	8
„ Lwowskie	6	6	—	—	43	13	1	—	—	—	—	—	—	2	2	12	2	9	21	11	22	12	114	48	
„ Lubelskie	12	—	—	1	—	—	—	—	—	—	1	—	—	—	—	—	—	—	18	7	4	2	38	10	
„ Krakowskie	9	6	2	—	—	—	5	—	—	—	—	—	48	13	6	3	12	2	5	9	19	10	106	43	
„ Kieleckie	17	1	22	8	1	—	3	—	—	—	—	—	3	—	4	3	—	—	47	11	2	—	—	99	23
„ Białostockie	14	3	53	12	—	—	3	—	—	—	2	—	4	—	—	—	—	—	12	5	5	2	93	22	
R a z e m:	155	24	102	24	46	16	26	—	1	—	19	1	88	22	25	10	25	5	208	94	69	86	764	232	

996

*) Pow. Bielski i Cieszyński.

T A B L I C A I V.
WYKAZ KOTŁÓW W/G CIŚNIENIA ROBOCZEGO, (C — CZŁONKOWSKIE, Z — ZLECONE),
 na 1 stycznia 1930 r.

Ciśnienie robocze	m. st. Warszawa		woj. Warszawskie		woj. Wileńskie		woj. Wołyńskie		woj. Ternopolskie		Śląsk Cieszyński		woj. Śląsk Świętokrzyski		woj. Poleskie		woj. Nowogródzkie		woj. Łódzkie		woj. Lwowskie		woj. Lubelskie		woj. Krakowskie		woj. Kieleckie		woj. Białostockie		Stan na 1.I.1930 r.		Razem		Kotłów w 1929 r.		Przyrost %	
	c.	z.	c.	z.	c.	z.	c.	z.	c.	z.	c.	z.	c.	z.	c.	z.	c.	z.	c.	z.	c.	z.	c.	z.	c.	z.	c.	z.	c.	z.	c.	z.	c.	z.	c.	z.		
do 4 atn. wł.	188	251	133	9	31	5	35	1	27	1	31	2	21	45	3	23	1	95	64	15	92	5	112	7	84	13	48	10	1029	97	1126	6,22	69	—	69	19,94		
4 — 6 atn.	165	21	437	30	66	12	141	4	243	3	66	4	134	7	97	4	61	4	451	10	499	30	292	12	276	20	469	19	145	11	3542	191	3733	20,59	2	—	2	0,57
6 — 8 atn.	158	14	808	16	112	1	224	11	224	3	98	—	215	22	155	14	90	3	770	7	661	47	420	15	398	51	823	23	161	18	5317	245	5562	30,69	85	—	85	24,56
8 — 10 atn.	157	12	316	25	75	5	89	9	117	1	77	3	202	7	118	7	78	2	391	12	124	45	207	12	352	17	574	11	147	19	4142	187	4329	23,89	66	—	66	19,07
10 — 12 atn.	92	6	172	17	39	3	48	9	32	6	72	2	92	2	68	7	31	4	421	6	176	10	78	3	254	24	386	37	63	28	2024	164	2188	12,08	49	—	49	14,16
12 — 15 atn.	39	3	83	1	1	2	11	2	13	—	21	—	24	1	21	—	5	2	145	2	47	11	18	1	40	18	190	11	14	29	672	83	755	4,17	31	—	31	8,95
15 — 20 atn.	19	—	20	—	2	—	3	—	1	—	2	—	5	—	—	—	—	21	—	10	1	2	—	15	4	38	8	3	—	141	13	154	0,85	8	—	8	2,31	
ponad 20 atn.	—	—	3	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	15	—	8	—	—	—	—	8	—	2	—	—	36	—	36	0,19	36	—	36	10,4	
Oznajmiono niemożność	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	102	3	—	—	—	—	27	8	—	—	—	223	16	239	1,32	—	—	—	—
R a z e m	818	81	1912	98	326	28	551	36	711	15	370	11	730	43	504	35	288	16	2309	37	2809	162	1109	48	1482	149	2566	122	581	115	17126	996	18122	100,	346	92	254	1,4

T A B L I C A V I I I .
ILOŚCIOWY WYKAZ KOTŁÓW W/G POWIERZCHNI OGRZEWAJĄCEJ

L. p.	W O J E W Ó D Z T W A	C z ł o n k o w s k i e				Z i e c o n e				R a z e m				S t o s u n e k	
		c z y n n e		n i e c z y n n e		c z y n n e		n i e c z y n n e		I l o ś ć		P o w. o g r z e w.		%	
		ilość	pow. ogrz.	ilość	pow. ogrz.	ilość	pow. ogrz.	ilość	pow. ogrz.	czyln.	nie- czyln.	czyln.	nie- czyln.	ilość	pow. ogrz.
1	m. st. Warszawa	654	39307,2	164	7829,3	67	2870,6	14	682,1	721	178	42177,8	8511,4	4,96	5,74
2	woj. Warszawskie	1722	68832,7	250	13029,14	79	2255,9	19	571,—	1801	269	66056,8	13600,74	11,43	9,03
3	„ Wileńskie	245	9417,7	81	2801,—	22	452,9	6	68,—	267	87	9870,6	2869,—	1,95	1,44
4	„ Wołyńskie	430	13747,45	121	3641,14	29	495,13	7	123,34	459	128	14242,58	3798,08	3,24	2,04
5	„ Tarnopolskie	591	11473,32	120	2878,—	10	243,1	5	12,—	601	125	11716,32	2890,—	4,01	1,65
6	„ Śląskie	332	28250,8	38	3142,3	11	379,6	—	—	343	38	28630,4	3142,3	2,1	3,59
7	„ Stanisławowskie	572	25244,3	158	390,8	30	661,2	13	390,8	602	171	25905,5	5776,82	4,27	3,59
8	„ Poleskie	409	9397,1	95	2035,4	22	453,6	13	288,—	431	108	9850,7	2323,4	2,97	1,38
9	„ Nowogrodzkie	233	5130,1	55	1350,—	15	136,4	1	10,—	248	56	5266,5	1360,—	1,67	0,76
10	„ Łódzkie	1930	128774,68	379	17441,91	29	804,19	8	215,44	1959	387	129578,87	17657,35	12,95	16,68
11	„ Lwowskie	2103	97661,76	706	27073,62	114	7659,15	48	1931,1	2217	754	105321,—	29004,72	16,39	15,22
12	„ Lubelskie	969	32268,8	140	5904,7	38	816,2	10	157,2	1007	150	33079,—	6061,9	6,39	4,43
13	„ Krakowskie	1172	79349,96	310	11551,2	106	10913,3	43	1692,6	1278	353	90263,26	13243,8	9,—	11,73
14	„ Kieleckie	2124	146502,04	442	22407,72	99	6474,—	23	1113,47	2223	465	152976,44	23621,19	14,83	20,01
15	„ Białostockie	450	17676,2	131	3651,—	93	2369,2	22	346,6	543	153	19944,—	4001,6	3,94	2,71
	R a z e m	13936	712534,11	3190	125127,23	764	36984,47	232	7601,65	14700	3422	744897,77	137862,3	100,—	100,—

T A B L I C A V I I I d. e.

W O J E W Ó D Z T W O B I A Ł O S T O C K I E.

Lp.	P O W I A T	C z ł o n k o w s k i e				Z l e c o n e				R A Z E M				S T O S U N E K	
		C z y n n e		N i e c z y n n e		C z y n n e		N i e c z y n n e		i l o ś ć		P o w. o g r z e w.		i l o ś ć	p o w. o g.
		i l o ś ć	p o w. o g.	i l o ś ć	p o w. o g.	i l o ś ć	p o w. o g.	i l o ś ć	p o w. o g.	c z y n.	n i e c z y n.	c z y n.	n i e c z y n.		
1	Pow. Augustów	17	684,7	5	118,7	1	7,3	1	10,—	18	6	692,—	128,7	3,44	3,85
2	" Białystok	139	8004,2	41	1602,1	9	204,—	1	4,5	148	42	8208,2	1606,2	27,25	41,1
3	" Bielsk	40	1485,1	8	229,8	38	832,2	8	176,3	78	16	2317,3	406,1	13,46	11,25
4	" Grodno	70	2507,—	34	865,—	14	652,9	2	32,3	84	36	3159,9	897,3	17,21	16,83
5	" Kolno	16	482,1	3	59,2	1	9,9	—	—	17	3	492,—	59,2	2,76	1,82
6	" Łomża	28	686,—	6	204,3	5	79,7	2	23,5	33	8	765,7	227,8	5,78	4,14
7	" Ostrołęka	16	418,3	5	74,5	3	24,4	2	18,3	19	7	442,7	92,8	3,73	2,26
8	" Ostrów Łomżyński	22	474,9	7	145,1	4	49,5	1	9,—	26	8	524,4	154,1	4,88	2,86
9	" Suwałki	14	372,8	3	42,6	—	—	1	15,—	14	4	372,8	57,6	2,84	1,78
10	" Sokółka	10	164,2	5	66,—	16	487,3	4	57,7	26	9	651,5	123,7	5,17	3,23
11	" Szczytno Białostocki	18	417,—	8	142,2	1	13,8	—	—	19	8	430,8	142,2	3,87	2,39
12	" Wotkowysk	43	1611,6	4	71,—	—	—	—	—	43	4	1611,6	71,—	6,75	7,2
13	" Wysoko-Mazow.	17	266,9	1	8,2	1	8,2	—	—	18	2	275,1	34,5	2,86	1,29
R a z e m:		450	17676,2	131	3651,—	93	2369,2	22	346,6	543	153	19944,—	4001,6	100,—	100,—

T A B L I C A V I I I d. c
W O J E W Ó D Z T W O K I E L E C K I E

p. l.	P O W I A T	Członkowskie		Z l e c o n e		R a z e m				Stosunek %					
		Czynne		Nieczynne		Czynne		Nieczynne		I l o ś ć					
		ilość	pow. ogrz.	ilość	pow. ogrz.	ilość	pow. ogrz.	ilość	pow. ogrz.	czynn.	nieczynn.	czynn.	nieczynn.	ilość	pow. og.
1	Pow. Będzin	723	69127,5	146	9916,83	4	87,51	—	—	727	146	69215,01	9916,83	33,26	44,81
2	" Częstochowa	324	24510,88	48	1710,47	9	153,46	2	29,—	333	50	24664,29	1739,47	14,27	14,95
3	" Iża	59	3189,95	11	790,79	2	28,71	3	42,—	61	14	3218,66	832,79	2,68	2,28
4	" Jędrzejów	41	734,71	9	225,66	1	7,2	—	—	42	9	741,91	225,66	1,78	0,55
5	" Konskie	83	2263,31	33	1485,99	17	1719,5	2	20,47	100	35	3982,36	1506,46	5,03	3,22
6	" Kielce	85	3674,66	28	1112,21	11	187,26	6	97,47	96	34	3861,92	1209,68	4,75	2,87
7	" Kozienice	29	536,7	6	163,67	28	3242,86	5	858,9	57	11	3779,56	1022,57	2,56	2,71
8	" Miechów	69	961,06	6	238,8	3	32,35	—	—	72	6	993,41	238,8	2,85	0,69
9	" Olkusz	89	6111,62	15	697,64	1	7,74	—	—	90	15	6119,36	697,64	3,82	3,86
10	" Opoczno	28	762,47	10	204,47	1	10,—	—	—	29	10	772,47	204,47	1,45	0,66
11	" Opatów	153	9931,2	18	969,84	2	16,5	—	—	153	18	9947,7	969,84	6,28	6,08
12	" Pieliszów	63	1405,36	6	70,86	—	—	—	—	63	6	1405,36	70,86	2,6	0,94
13	" Radom	88	3975,66	31	1144,37	11	715,6	2	26,33	99	33	4691,26	1207,7	4,82	3,33
14	" Sandomierz	54	1775,82	3	64,8	2	19,66	—	—	56	3	1795,48	64,8	2,18	1,51
15	" Stopnica	28	485,9	5	126,82	6	236,5	3	39,3	34	8	722,4	166,12	1,37	0,52
16	" Włoszczowa	48	1108,—	9	269,6	1	10,—	—	—	49	9	1118,—	269,6	2,16	0,74
17	" Zawiercie	160	15847,29	58	7214,9	—	—	—	—	160	58	15847,29	3214,9	8,14	10,25
	R a z e m	2124	146502,04	442	22407,72	99	6474,4	23	1113,47	2223	465	152976,44	23621,19	100,—	100,—

TABLICA VIII. d. c.

W O J E W Ó D Z T W O K R A K O W S K I E.

L. p.	P O W I A T:	Członkowskie						Z l e c e n i e				R a z e m				Stosunek %	
		Czynne		Nieczynne		Czynne		Nieczynne		I l o ś ć		Pow. ogrzew.		nie-		ilość	pow. ogrz.
		ilość	pow. ogrz.	ilość	pow. ogrz.	ilość	pow. ogrz.	ilość	pow. ogrz.	czyn.	nie-	czyn.	czyn.	czyn.			
1	pow. Biała	123	8338,3	10	606,—	4	33,—	1	26,—	127	11	8371,3	632,—	8,6	8,69		
2	" Bochnia	21	535,4	5	92,2	10	871,2	1	22,—	31	6	1406,6	114,2	2,37	1,46		
3	" Brzesko	32	2572,8	2	17,8	—	—	—	—	32	2	2572,8	17,8	2,08	2,59		
4	" Chrzanów	188	21396,7	58	2408,—	—	—	—	—	188	58	21396,7	2408,—	15,08	22,99		
5	" Dąbrowa	11	194,1	3	29,8	—	—	—	—	11	3	194,1	29,8	0,86	0,21		
6	" Grybów	16	536,9	5	119,4	2	76,8	1	20,9	18	6	613,7	140,3	1,47	0,74		
7	" Gorlice	70	5124,2	47	1265,2	2	132,8	1	31,—	72	48	5257,—	1296,2	7,35	6,55		
8	" Jasto	50	2973,—	17	553,4	1	61,9	—	—	51	17	3034,9	553,4	4,17	3,59		
9	" Kraków	239	19000,—	69	2257,8	23	837,2	25	820,7	262	94	19837,2	3078,5	21,81	22,13		
10	" Limanowa	37	3395,4	6	253,6	—	—	—	—	37	6	3395,4	253,6	2,24	3,48		
11	" Maków	30	712,85	4	167,7	—	—	—	—	30	4	712,85	167,7	2,17	0,85		
12	" Mielec	29	660,5	6	118,6	2	42,8	—	—	31	6	703,4	118,6	2,27	0,79		
13	" Mysłenice	8	238,—	1	—	—	—	—	—	8	1	238,—	—	0,55	0,21		
14	" Nowy Targ	22	545,9	7	180,2	3	136,1	2	29,4	25	9	682,—	209,6	2,17	0,78		
15	" Nowy Sącz	44	1279,56	11	160,4	10	469,4	2	47,6	54	13	1749,96	208,—	4,11	1,89		
16	" Oświęcim	31	1217,3	10	818,6	14	3108,5	4	392,5	45	14	4325,8	1211,1	3,64	5,34		
17	" Pilzno	12	218,65	1	21,3	1	8,1	—	—	13	1	226,75	21,3	0,86	0,24		
18	" Ropczyce	31	783,8	3	56,2	—	—	—	—	31	3	783,8	56,2	2,07	0,75		
19	" Tarnów	49	1901,6	10	337,5	3	1800,—	3	192,5	52	13	3701,6	530,—	3,98	4,07		
20	" Wadowice	48	2006,9	14	295,6	5	66,3	—	—	53	14	2073,2	295,6	4,11	2,14		
21	" Wieliczka	18	1208,8	5	51,—	25	3269,2	3	110,—	43	8	4478,—	627,—	3,13	4,93		
22	" Żywiec	63	4509,3	16	1274,9	1	—	—	—	64	16	4509,3	1274,9	4,91	5,58		
	R a z e m	1172	79349,96	310	11551,2	106	10913,3	43	1692,6	1278	353	90233,26	13243,8	100,—	100,—		

T A B L I C A V I I I. d. c.
WOJEWÓDZTWO LUBELSKIE.

L. p.	P O W I A T	Członkowskie				Z i e c o n e				R a z e m				Stosunek	
		czynne		nieczynne		czynne		nieczynne		ilość		pow. ogrzew.		ilość	pow. ogrz.
		ilość	pow. ogrz.	ilość	pow. ogrz.	ilość	pow. ogrz.	ilość	pow. ogrz.	czyn.	nie-czyn.	czyn.	nie-czyn.		
1	Pow. Biała Podlaska	19	539,1	4	90,1	1	10,—	—	—	20	4	549,1	10,—	2,07	1,44
2	" Biłgoraj	19	284,—	6	205,8	—	—	—	—	19	6	284,—	205,8	2,06	1,36
3	" Chełm	39	1671,7	2	11,6	—	—	—	—	39	2	1671,7	11,6	3,35	4,29
4	" Garwolin	34	601,4	6	162,6	1	9,5	—	—	35	6	610,9	162,6	3,26	1,97
5	" Hrubieszów	72	3639,4	8	801,—	1	22,—	1	16,9	73	9	3661,4	817,9	7,07	11,53
6	" Janów Lubelski	56	1943,3	7	160,8	—	—	—	—	56	7	1943,3	160,8	5,44	5,42
7	" Konstantynów	42	753,6	9	136,8	3	51,7	—	—	45	9	805,3	136,8	4,66	2,41
8	" Krasnostaw	66	1235,8	8	241,7	—	—	—	—	66	8	1235,8	241,7	7,38	3,78
9	" Lubartów	22	518,—	1	8,—	3	548,3	—	—	25	1	548,3	8,—	2,07	1,42
10	" Lublin	182	9064,4	21	659,2	8	146,7	1	44,—	190	22	9211,1	703,2	18,31	25,32
11	" Łuków	38	948,4	2	12,8	—	—	—	—	38	2	948,4	12,8	3,42	2,46
12	" Puławy	74	2574,1	7	437,2	13	469,7	4	60,—	87	11	3043,8	497,2	8,36	9,24
13	" Radzyń	44	1116,1	2	41,3	3	24,5	—	—	47	2	1140,6	41,3	4,26	3,11
14	" Siedlce	18	399,1	3	26,3	1	5,9	3	26,3	19	6	405,—	59,2	2,06	1,18
15	" Sokółów	34	577,2	23	1142,—	2	15,4	—	—	36	23	592,6	1142,—	5,1	4,43
16	" Tomaszów	50	1806,5	10	1110,1	1	16,2	—	—	51	10	1822,7	1110,1	5,28	7,49
17	" Węgrów	39	971,1	8	176,2	—	—	—	—	39	8	971,1	176,2	4,08	2,67
18	" Włodawa	37	579,9	7	339,—	—	—	—	—	37	7	579,9	339,—	3,81	2,54
19	" Zamość	84	2950,6	6	128,4	1	14,3	1	10,—	85	7	2964,9	138,4	7,96	7,94
	R a z e m	969	32262,8	140	5904,7	38	816,2	10	157,2	1007	150	33079,—	6061,9	100,—	100,—

T A B L I C A V I I I. d. c.
WOJEWÓDZTWO STANISŁAWOWSKIE.

L. p.	P O W I A T	C z ł o n k o w s k i e				Z i e c o n e				R a z e m				Stosunek %			
		c z y n n e		n i e c z y n n e		c z y n n e		n i e c z y n n e		i l o ś ć		p o w. o g r z e w.		i l o ś ć	p o w. o g r z.		
		i l o ś ć	p o w. o g r z.	i l o ś ć	p o w. o g r z.	i l o ś ć	p o w. o g r z.	i l o ś ć	p o w. o g r z.	c z y n.	n i e c z y n.	c z y n.	n i e c z y n.				
1	Pow. Bohorodczany	15	693,2	7	298,1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
2	" Dolina	93	4906,5	24	885,6	7	159,6	4	97,2	15	100	7	298,1	693,2	2,89	3,13	
3	" Horodenka	56	2353,4	7	100,7	—	—	—	—	28	56	28	982,2	5086,1	16,55	19,14	
4	" Kałusz	28	2033,4	10	299,9	—	—	—	—	28	56	10	100,7	2353,4	8,16	7,79	
5	" Kolomyja	46	1402,6	13	422,6	3	36,6	—	—	49	98	13	299,9	2033,4	4,82	7,36	
6	" Kosów	2	35	1	11,5	2	85	—	—	4	8	1	422,6	1439,2	8,02	5,87	
7	" Nadwórna	110	5300,1	26	1044,8	1	14,3	—	—	111	222	26	11,5	120	0,05	0,31	
8	" Peczenizyn	2	60,7	14	851,2	3	69,5	—	—	2	4	14	1044,8	5314,4	17,73	20,01	
9	" Rohatyn	35	601,1	1	22	—	—	—	—	38	76	1	851,2	60,7	2,68	2,78	
10	" Skole	21	1423,6	8	333,6	4	62	—	—	21	42	8	22	670,6	5,05	2,17	
11	" Stanisławów	42	1726,1	22	642,5	4	117	4	117	46	92	26	333,6	1423,6	3,75	5,55	
12	" Stryj	40	2125,3	7	101	5	115,5	4	166,6	45	90	11	759,5	1788,1	9,32	7,56	
13	" Sniatyn	20	480,2	6	195,3	2	22,6	—	—	20	40	6	267,6	2240,8	7,24	7,82	
14	" Tłumacz	17	409,2	3	57,7	—	—	—	—	19	38	3	195,3	480,2	3,36	2,16	
15	" Turka	26	1339,6	4	242	—	—	—	—	26	52	5	57,7	431,4	2,89	1,54	
16	" Żydaczów	19	854,3	5	117,1	3	96,1	1	10	22	44	5	252	1339,6	4	5,02	
	R a z e m	572	25244,3	158	390,8	30	661,2	13	390,8	602	171	171	5776,82	25905,5	100	100	

WOJEWÓDZTWO POLESKIE.

L. p.	P o w.	c z y n n e		n i e c z y n n e		c z y n n e		n i e c z y n n e		i l o ś ć		p o w. o g r z e w.		i l o ś ć	p o w. o g r z.	
		i l o ś ć	p o w. o g r z.	i l o ś ć	p o w. o g r z.	i l o ś ć	p o w. o g r z.	i l o ś ć	p o w. o g r z.	c z y n.	n i e c z y n.	c z y n.	n i e c z y n.			
1	Pow. Brześć l/B.	39	684,7	11	241,4	12	252,5	7	205,6	51	18	18	447	937,2	12,78	11,36
2	" Drohiczyń	19	369,6	4	51,4	—	—	—	—	19	4	4	51,4	369,6	4,25	3,46
3	" Kobryń	10	211,4	2	35,5	4	36,6	—	—	14	2	2	35,5	247,7	2,86	2,33
4	" Kosów Pol.	34	856,8	6	95,4	2	16,4	1	14	36	7	7	109,4	873,2	7,99	8,08
5	" Kamień Koszyński	21	269,5	2	31	—	—	—	—	21	2	2	31	269,5	4,27	2,47
6	" Łuniniec	60	1415,6	16	340,1	—	—	—	—	60	16	16	340,1	1415,6	14,08	14,43
7	" Pińsk	90	2873,7	19	573,4	3	141,2	—	—	93	19	19	573,4	3014,9	21,08	29,51
8	" Prożana	13	274,1	10	233,5	1	7,2	2	17,4	14	12	12	233,5	281,3	4,82	4,2
9	" Sarny	64	1189,5	14	226,3	—	—	—	—	64	17	17	226,3	1189,5	15,02	12,06
10	" Stolin	59	1252,2	11	207,8	—	—	—	—	59	11	11	207,8	1252,2	12,85	12,04
	R a z e m	409	9397,1	95	2035,4	22	453,6	13	288	431	108	108	2323,4	9850,7	100	100

TABLICA VIII d. c.
W O J E W Ó D Z T W O T A R N O P O L S K I E.

L. p.	P O W I A T:	Członkowskie				Z i e c o n e				R a z e m				Stosunek %	
		Czynne		Nieczynne		Czynne		Nieczynne		I l o ś ć		P o w. o g r z w.		ilość	p o w. o g r z w.
		ilość	p o w. o g r z w.	ilość	p o w. o g r z w.	ilość	p o w. o g r z w.	ilość	p o w. o g r z w.	czyjn.	nie- czyjn.	czyjn.	nieczynn.		
1	Pow. Borszczów	37	684,2	2	36,6	1	7,6	—	—	38	2	691,8	36,6	5,51	5,05
2	" Brody	29	679,9	23	846,6	—	—	2	5,8	29	25	679,9	852,4	7,44	10,48
3	" Brzeżany	21	338,9	2	—	—	—	1	3,2	21	3	338,9	3,2	3,31	2,34
4	" Buczaczy	46	813,26	4	74,2	3	180,0	—	—	49	4	998,26	74,2	7,29	7,33
5	" Czortków	46	1080,5	12	169,9	—	—	2	—	46	14	1080,5	169,9	8,26	8,26
6	" Kamionka Strumiłowa	27	759,03	7	143,28	—	—	—	—	27	7	759,03	143,28	4,68	6,17
7	" Kopyczyńce	39	730,21	8	170,79	1	18,1	—	—	40	8	748,31	170,79	6,61	6,29
8	" Podhajce	25	385,5	7	181,9	—	—	—	—	25	7	385,5	171,9	4,41	3,88
9	" Przemysławny	30	724,86	1	13,0	—	—	—	—	30	1	724,86	13,0	4,27	5,04
10	" Radziechów	41	900,16	10	322,3	—	—	—	—	41	10	900,16	322,3	7,03	8,36
11	" Skarżat	52	872,9	5	105,0	—	—	—	—	52	5	872,9	105,0	7,85	6,68
12	" Tarnopol	51	1051,8	9	249,7	4	29,2	—	—	55	9	1081,0	249,7	8,82	9,14
13	" Trembowła	24	395,8	6	57,0	—	—	—	—	24	6	395,8	57,0	4,13	3,09
14	" Zaleszczyki	46	773,2	7	96,6	—	—	—	—	46	7	773,2	96,6	7,3	5,94
15	" Zbaraż	25	433,1	6	129,4	—	—	—	—	25	6	433,1	129,4	4,27	3,85
16	" Zborów	17	241,0	—	281,8	—	—	—	—	17	—	241,0	—	2,34	1,64
17	" Złoczów	35	652,8	11	281,8	1	9,2	—	—	36	11	662,0	281,8	6,48	6,46
	R a z e m	591	11473,32	120	2878,0	10	243,1	5	12,0	601	125	11716,32	2890,0	100,0	100,0
1	Pow. Bielsko	232	22236,0	29	2822,5	3	224,0	—	—	235	29	22460,0	2822,5	68,75	79,59
2	" Cieszyń	100	6014,8	9	319,8	8	155,6	—	—	108	9	6170,4	319,8	31,25	20,41
	R a z e m	332	28250,8	38	3142,3	11	379,6	—	—	343	38	28630,4	3142,3	100,0	100,0

T A B L I C A V I I I . d . c .
WOJEWÓDZTWO WILEŃSKIE.

L. p.	P O W I A T	C z ł o n k o w s k i e						Z l e c o n e				R a z e m				S t o s u n ę k	
		C z y n n e		N i e c z y n n e		C z y n n e		N i e c z y n n e		I l o ś ć		P o w . o g r z e w .		I l o ś ć		%	
		I o ś ć	p o w . o g r z e w .	I l o ś ć	p o w . o g r z e w .	I l o ś ć	p o w . o g r z e w .	I l o ś ć	p o w . o g r z e w .	c z y n .	n i e - c z y n .	c z y n .	n i e c z y n .	c z y n .	n i e c z y n .	I l o ś ć	p o w . o g r z .
1	Pow. Brasław	16	351,8	6	155,—	—	—	—	—	16	6	351,8	155	6	6	6,21	3,98
2	" Działna	31	567,1	7	114,—	—	—	—	—	31	7	567,1	114	7	7	10,73	5,36
3	" Mołodeczno	13	270,8	7	70,—	1	19,3	—	—	14	6	290,1	80	6	6	5,66	2,92
4	" Oszmiana	15	312,—	4	69,9	—	—	—	—	15	4	312,—	69,9	4	4	5,37	2,99
5	" Postawy	19	403,5	2	55,—	—	—	—	—	19	2	403,5	55	2	2	5,93	3,59
6	" Święciany	14	201,1	11	345,7	—	—	—	—	14	11	201,1	345,7	11	11	7,06	4,28
7	" Wilejka	28	578,1	4	96,3	—	—	—	—	28	4	578,1	96,3	4	4	9,04	5,29
8	" Wilno	109	6733,3	42	1895,1	21	433,6	5	58,—	130	47	7166,9	1953,1	47	47	50,—	71,59
	R a z e m . . .	245	9417,7	81	2801,—	22	452,9	6	68,—	267	87	9870,6	2869,—	87	87	100,—	100,—

WOJEWÓDZTWO WOŁYŃSKIE. d. c.

1	Pow. Dubno	28	594,51	13	148,39	4	40,2	—	—	32	13	634,71	148,39	13	13	7,67	4,36
2	" Horochów	23	479,—	3	68,1	—	—	—	—	23	3	479,—	68,1	3	3	4,43	3,04
3	" Kostopol	61	1321,25	17	497,07	3	47,1	—	—	64	17	1368,35	497,07	17	17	13,79	10,35
4	" Kowel	37	899,25	18	350,9	5	108,42	1	11,42	42	19	1007,67	362,24	19	19	10,39	7,6
5	" Krzemieniec	50	736,34	4	57,87	8	107,29	1	18,—	58	5	843,63	75,87	5	5	10,73	5,1
6	" Luboml	9	166,59	1	15,5	—	—	—	—	9	1	166,59	15,5	1	1	1,7	1,02
7	" Łuck	58	1161,39	16	278,41	8	174,12	2	36,—	66	18	1335,51	314,41	18	18	14,31	9,15
8	" Równe	91	5680,69	38	2027,86	1	18,—	1	20,—	92	39	5698,69	2047,86	39	39	23,32	43,03
9	" Włodzimierz	38	609,24	9	171,14	—	—	—	—	38	10	609,24	189,14	10	10	8,18	4,44
10	" Zdołbunów	35	2099,19	2	25,9	—	—	—	—	35	3	2099,19	43,9	3	3	6,48	11,91
	R a z e m . . .	430	13747,45	121	3641,14	29	495,13	7	123,34	459	128	14242,58	3793,08	128	128	100,—	100,—

T A B L I C A V I I I .

W O J E W Ó D Z T W O W A R S Z A W S K I E

p. l.	P O W I A T	Członkowskie		Z l e c o n e		R a z e m		Stosunek %							
		Czynne		Nieczynne		i l o ś ć		%							
		ilość	pow. ogrz.	ilość	pow. ogrz.	czyn.	nie-czyn.	pow. ogrz.	nie-czyn.						
1	m. st. Warszawa	654	39307.2	164	7829.3	67	2870.6	14	682.1	721	178	42177.8	8511.4	—	—
2	pow. Białonie	117	9588.7	26	2618.54	—	—	—	—	117	26	9588.7	2618.54	6.91	15.32
3	Ciechanów	79	3828.6	6	111.1	4	50.7	1	18.—	83	7	3879.3	129.1	4.35	5.03
4	Gostyńin	55	2385.9	8	512.4	2	13.—	—	—	57	8	2348.9	512.4	3.14	3.39
5	Grojec	81	1254.3	21	498.3	3	26.1	1	13.5	84	22	1280.4	511.8	5.12	2.14
6	Kutno	153	6270.1	27	2289.8	2	17.1	—	—	155	27	6287.2	2289.8	8.79	10.76
7	Lipno	108	2417.9	11	360.8	2	—	—	—	108	11	2417.9	360.8	5.75	3.38
8	Łowicz	45	1955.7	6	173.9	—	16.8	—	—	47	6	1972.5	173.9	2.56	2.69
9	Maków	17	241.8	2	26.—	—	—	—	—	17	2	241.8	26.—	0.92	0.34
10	Minsk Mazowiecki	39	1204.1	6	70.7	—	—	—	—	39	6	1204.1	70.7	2.17	1.59
11	Mława	45	899.2	6	169.5	2	14.5	—	—	47	6	913.7	169.5	2.56	1.36
12	Nieszawa	116	2970.1	6	93.9	8	530.5	2	44.—	124	8	3500.6	137.9	6.38	4.56
13	Płock	149	5197.5	18	456.2	1	3.9	—	—	150	18	5201.4	456.2	8.12	7.1
14	Płońsk	50	1031.1	5	130.4	3	20.2	—	—	53	5	1051.3	130.4	2.81	1.48
15	Pułtusk	53	964.3	9	182.6	2	38.—	—	—	55	10	1002.3	190.6	3.13	1.39
16	Przasnysz	17	252.3	6	118.3	2	86.5	1	8.—	19	6	289.8	118.3	1.18	0.51
17	Radzymin	17	314.1	6	140.2	—	—	—	—	17	6	314.1	140.2	1.18	0.56
18	Rawa	66	1462.—	6	135.2	1	27.7	—	—	67	7	1489.7	162.9	3.56	2.06
19	Rypln	89	2186.4	6	93.8	—	—	—	—	89	6	2186.4	93.8	4.57	0.78
20	Sierpc	23	344.8	3	31.8	2	16.—	—	—	25	3	360.8	31.8	1.35	2.76
21	Skiernewice	19	471.8	4	79.3	3	54.7	—	—	24	4	526.5	79.3	1.35	0.66
22	Sochaczew	44	1451.2	5	65.6	5	60.8	1	26.2	47	4	1512.—	79.3	2.56	2.01
23	Warszawa	150	9415.2	32	3421.6	32	1312.6	1	281.2	182	41	10727.8	3702.9	10.77	15.75
24	Włocławek	190	10219.4	25	1418.7	5	81.4	3	153.—	195	28	10200.8	1418.7	10.77	14.48
R a z e m :		1722	68332.7	250	13029.14	79	2255.9	19	571.6	1801	269	66056.8	13600.74	100.—	100.—

3) rewizji wewnętrznych kotłów: porządkowych	6100
nadzwyczajnych	1063
razem	7163

czyli 146,2% w stosunku do 4900 rewizji przewidzianych w myśl przepisów (co 3 lata).

4) rewizji zewnętrznych kotłów: pod parą	5563
bez pary	4252
razem	9815

czyli 133,5% w stosunku do 7350 rewizji przewidzianych w myśl przepisów (co 2 lata).

5) rewizji kotłów przy kupnie-sprzedży	177
--	-----

6) wyjazdów w różnych sprawach kotłowych, nieobjętych poprzednimi rubrykami w roku sprawozdawczym było	778
--	-----

7) egzaminów palaczy kotłowych (stosownie do rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 3.VI.23 r.): z wynikiem pomyślnym	1245
z wynikiem niepomyślnym	249
razem	1494

8) egzaminów maszynistów	93
------------------------------------	----

9) badań naczyń pod ciśnieniem wirówek i t. p.	11960
--	-------

10) ekspertyz technicznych w przedsiębiorstwach	185
---	-----

11) książek kotłowych nowego typu wydano	936
co stanowi 5,16% ogólnej liczby kotłów	

Statystyka techniczna kotłów.

Stosunek % do
ogólnej liczby
18122 kotłów

Podczas rewizji kotłów stwierdzono:

a) niedokładności osprzętu	3421	18,9%
--------------------------------------	------	-------

b) różnych innych niedokładności, jak to: wadliwość obmurza, wilgoć w kanałach, niedoczyszczenie kotłów, smar na ściankach i t. p.	1470	8,1%
--	------	------

c) uszkodzeń kotłów: niebezpiecznych	89	
poważnych	942	
drobnych	1245	
razem	2276	12,55%

Skrócono termin:

następnej próby wodnej: dla kotłów	930
---	-----

następnej rewizji wewnętrznej: dla kotłów	1508
--	------

razem dla kotłów	2438	13,44%
----------------------------	------	--------

Zarządzono:

a) nadzór wzmocniony dla kotłów	224	1,23%
---	-----	-------

b) wstrzymanie pracy kotłów wskutek pęknięć i naderwań blach, przepaleń i wypuklin, przeżarcie wyrdzewień, nieszczelności połączeń i poważniejszych niedokładności osprzętu, przy kotłach	112	0,62%
c) naprawę kotłów	553	3,1%
d) zmniejszenie ciśnienia roboczego kotłów	199	1,1%

Liczba zaległych rewizji kotłów oraz przyczyny zaległości.

Nie załatwiono:

prób wodnych	65	2,65%
rewizji wewnętrznych	143	2,92%
rewizji zewnętrznych	213	2,9%

W porównaniu z rokiem poprzednim, w którym zalegało 42 próby wodne (1,7%), 78 rewizji wewnętrznych (1,58%) i 101 rewizji zewnętrznych (1,37%), w roku sprawozdawczym liczba zaległych rewizji zwiększyła się, jednak przyczyną zaległości były wypadki od Stowarzyszenia niezależne.

Jedną z ważniejszych przyczyn zaległości było powołanie na ćwiczenia wojskowe dwu inżynierów, oraz dłuższa choroba dalszych dwu inżynierów, prócz tego w miesiącach czerwcu i lipcu zespół inżynierów Stowarzyszenia opracowywał projekt urządzeń pomiarowych i kontroli ruchu w jednej z największych fabryk państwowych a wskutek tego, w okresie najintensywniejszej pracy dozorczej brakło sześciu inżynierów.

Dużą winę ponoszą właściciele kotłów, którzy nieprzygotowując kotłów na wyznaczony termin, powodują liczne nieprodukcyjne wyjazdy (282), które stanowią dalszy powód zaległości.

W niektórych wypadkach Stowarzyszenie, opierając się na postanowieniach rozporządzenia ministerjalnego z dnia 8 listopada 1921 r. (§ 15), uwzględniając warunki pracy przedsiębiorstw, odroczyło przeprowadzenie rewizji do r. 1930. Wedle obowiązujących przepisów rewizje zewnętrzne powinny być przeprowadzane co dwa lata, jednak inżynierowie Stowarzyszenia starają się odwiedzić każdy kocioł co roku i w liczbie zaległych rewizji ta cyfra także jest wzięta pod uwagę, mimo, że nie stanowi właściwej zaległości.

Pewna część zaległości przypada wreszcie na kotły zgłoszone do dozoru z końcem roku, co usprawiedliwia niewykonanie w terminie wszystkich czynności rewizyjnych.

Kursy dla palaczy kotłowych.

W roku sprawozdawczym zorganizowano piętnaście kursów dla palaczy kotłów w następujących miejscowościach:

	liczba słuchaczy:
Białystok	52
Gnaszyn	159
Kielce	97
Lisków	38
Łuck	53
Olkusz	30
Orzewie	18
Ostrowiec	69
Pińsk	89
Przeworsk	33
Sosnowiec	93
Warszawa	95
Wilno	52
Zawiercie	73
Zgierz	40
razem	991

Program każdego kursu składał się z dwóch części: teoretycznej i praktycznej i ilustrowany był licznymi przezroczami. Prelegentem we wszystkich miejscowościach był inżynier opałowy Stowarzyszenia.

Po wysłuchaniu kursu słuchacze poddawani byli egzaminowi w kotłowni przez komisję, składającą się z inżynierów Stowarzyszenia.

Stosownie do uzdolnienia, palacze zaliczani byli do jednej z trzech kategorii: pierwsza kategoria z wynikiem egzaminu bardzo dobrym, druga — dobrym, trzecia — dostatecznym. Słuchacze niedostatecznie przygotowani poddawani są powtórnemu egzaminowi po upływie odpowiedniego terminu i po przesłuchaniu następnego kursu. Stowarzyszenie wydaje palaczom świadectwa według ustalonego wzoru.

Niezależnie od kursów dla palaczy inżynierowie Stowarzyszenia egzaminują palaczy przy kotłach w myśl przepisów ministerjalnych. Na terenie Małopolski egzaminowani są również maszyniści w miarę zgłoszeń. W roku sprawozdawczym przeegzaminowano 93 maszynistów.

Kursy dla kierowników gorzelni.

Kotły w gorzelniach rolniczych wymagają od palacza specjalnej zręczności i pilności ze względu na zmienne zapotrzebowanie pary. W kotłach gorzelnianych podczas gotowania ziemniaków, obciążenie bardzo wzrasta a odparowalność z 1 m.² pow. ogrzew. dochodzi nieraz do 40 kg. pary, zaś po zgotowaniu ziemniaków spada do 12 kg. Tego rodzaju zmienne zapotrzebowanie pary niekorzystnie wpływa na rozchód paliwa i dobra usługa ma tutaj ogromny wpływ na zmniejszenie strat z tego tytułu powstałych. Nauk. Organizacja

gorzelnictwa, zdając sobie z powyższego sprawę. zapoczątkowała pokazy próbnego palenia w gorzelniach, które przeprowadzało Stowarzyszenie Dozoru Kotłów w Warszawie.

W roku 1929 odbyły się trzy pokazy racjonalnej obsługi paleniska:

- 1) w gorzelni w Wilanowie, pow. Warszawski,
- 2) w gorzelni w Koziętulach, pow. Grójecki,
- 3) w gorzelni w Woli, Okrzejskiej pow. Garwoliński.

Każdy taki pokaz praktyczny poprzedziła pogadanka na temat zasad opalania kotłów parowych, prowadzona przez inżyniera Stowarzyszenia. Poza tem inżynier Stowarzyszenia wykładał „kotły parowe i gospodarka parowa w gorzelniach“, na kursach doszkalających dla kierowników gorzelni, urządzanych przez N. O. G., — których wysłuchało 52 uczestników.

Ekspertyzy Techniczne.

W roku sprawozdawczym wykonane zostały przez inżynierów Stowarzyszenia następujące ekspertyzy techniczne w 185 przedsiębiorstwach:

- 1) Odbiory gwarancyjne kotłów 8
- 2) Próby odparowalności kotłów 29
- 3) Odbiory gwarancyjne turbozespołów 9
- 4) Badanie turbogenerators 1
- 5) Odbiory gwarancyjne silników Diesla 3
- 6) Badanie motorów Diesla 2
- 7) Badanie uszkodzonych motorów Diesla 2
- 8) Indikowanie motoru gazowego 1
- 9) Indikowanie kompresora 1
- 10) Odbiory gwarancyjne silników parowych tłokowych 1
- 11) Badanie uszkodzonych maszyn parowych 1
- 12) Indikowanie i nastawianie stawiadeł maszyn parowych 50
w tem cylindrów 65
- 13) Odbiór gwarancyjny generatora 1
- 14) Odbiór gwarancyjny transformatora 1
- 15) Badanie instalacji elektrycznej 3
- 16) Odbiór komisyjny instalacji centralnego ogrzewania 9
- 17) Badanie instalacji centralnego ogrzewania 1
- 18) Odbiór dźwigów 107
- 19) Odbiór urządzeń wodociągowych 4
- 20) Odbiór urządzenia do zmiekczenia wody 1
- 21) Pomiary cieplne w rafinerji 1
- 22) Badanie całkowitej gospodarki cieplnej w tartaku 1

23) Badanie całkowitej gospodarki cieplnej w kopalni	2
24) Badanie całkowitej gospodarki cieplnej w elektrowni	1
25) Badanie całkowitej gospodarki cieplnej w browarze	1
26) Badanie całkowitej gospodarki cieplnej w gorzelnii	1
27) Badanie całkowitej gospodarki cieplnej w fabryce zapalek	1
28) Badanie całkowitej gospodarki cieplnej w fabryce dykt klejonych	1
29) Badanie całkowitej gospodarki cieplnej w papierni	1
30) Badanie przyczyn wybuchu bębna krochmalarki	1
31) Badanie przystawki ślimakowej	1
32) Badanie walca szosowego	1
33) Badanie kondensatora natryskowego i chłodnicy kominowej	2
34) Badanie rusztów	2
35) Badanie wirówek	42
36) Badanie butli na gazy zgęszczone	11353
37) Badanie zbiorników na płyny	95
38) Badanie walczków spawanych	35
39) Pomiar ilości gazu ziemnego	12
40) Analizy wody surowej do zasilania kotłów	50
41) Analizy wody zmiękczonej do zasilania kotłów	4
42) Analizy wody do chłodzenia silników	1
43) Analizy kamienia kotłowego	8
44) Analizy kondensatu	4
45) Analizy wody z kotłów	3
46) Oznaczenie wartości opałowej paliw	133
47) Porady i projekty w sprawie przebudowy obmurowania kotłów	7
48) Porady i dozór budowy nowych kotłów	9
49) Projekty urządzeń pomiarowych dla kontroli ruchu	3
50) Nadzór nad spawaniem	2

Pozatem wydano wiele orzeczeń w sprawach obejmujących całokształt gospodarki cieplnej w poszczególnych przedsiębiorstwach. Niezależnie od tego przeprowadzano w dalszym ciągu badania doświadczalne nad spawaniem łukiem elektrycznym.

Szczegółowe opisy niektórych ciekawych badań bywają zamieszczane w organie Stowarzyszenia „Technika Ciepła”.

Czasopisma.

W ciągu roku sprawozdawczego Stowarzyszenie prenumerowało w dalszym ciągu dla swych biur fachowe czasopisma techniczne krajowe i zagraniczne, poświęcone sprawom gospodarki cieplnej i kotłowej.

Biblioteka.

Biblioteki biur Stowarzyszenia zaopatrywane są stale w najnowsze wydawnictwa z dziedziny kotłowej i cieplnej w kraju i zagranicą.

Przyrządy do badań cieplnych.

W miarę możliwości uzupełniano w dalszym ciągu przyrządy do badań cieplnych, energetycznych i do badań doświadczalnych. To też posiadana aparatura umożliwia Stowarzyszeniu przeprowadzanie wszelkich pomiarów i badań cieplnych.

Komisja kotłowa przy Polskim Komitecie Normalizacyjnym.

W roku sprawozdawczym komisja kotłowa, w której Stowarzyszenie bierze czynny udział i pełni stale funkcje sekretariatu, zajmowała się prawie wyłącznie uzgadnianiem sprzeciwów wniesionych do przepisów o budowie kotłów P N — U — 103 i do przepisów stosowania spawania w budowie i naprawie kotłów P N — U 102. Na konferencji porozumiewawczej odbytej dnia 5 kwietnia uchwalono zgodnie ostateczną redakcję wspomnianych przepisów, które następnie przedłożono p. Ministrowi Przemysłu i Handlu do zatwierdzenia i wydania w drodze rozporządzenia. Merytoryczna część przepisów uzyskała aprobatę p. Ministra w listopadzie, jednak tekst ich nie został w roku sprawozdawczym ogłoszony w Dzienniku Ustaw — nastąpi to prawdopodobnie z początkiem roku 1930.

Podkomisja norm odbiorczych dla kotłów parowych, po posiedzeniu odbytem dnia 4 kwietnia, na którym ustalono układ i wytyczne dla przyszłych norm, rozdzieliła prace między swych członków, przyczem Stowarzyszenia objęły opracowanie właściwych norm, zaś profesorowie wyższych uczelni, członkowie Podkomisji, stworzenie aneksów dodatkowych. Z końcem roku sprawozdawczego prace tej Podkomisji były tak daleko posunięte, że można mieć nadzieję, iż w pierwszej połowie roku 1930 zostaną ukończone, wypełniając bardzo poważną lukę w polskiej normalizacji.

W lipcu roku sprawozdawczego odbyła się w Zurychu międzynarodowa konferencja ISA—Komitetu 5a w sprawie rurociągów. Stowarzyszenie wzięło udział w tej konferencji a rezultaty zjazdu przedstawiło do zaakceptowania Komisji Kotłowej. Sprawozdanie ze zjazdu ogłoszono w Nr. 9 Techniki Ciepłej, organu Stowarzyszenia.

Dozór Dźwigów.

Ogólna ilość dźwigów zarejestrowanych w dniu 1 stycznia 1929 r. wynosiła 924
w ciągu roku przybyło 105

ogólna ilość dźwigów w dn. 1.I.1930 r.
wynosiła 1029
w ciągu roku sprawozdawczego dokonano
sprawdzeń. 1803

w tem:

sprawdzeń dźwigów nowozarejestrowanych 105
sprawdzeń dźwigów w dorocznej kolejności 847
powtórnych sprawdzeń dźwigów 851

Przy rewizjach stwierdzono: w 179 wypadkach stan dźwigów, zagrażający bezpieczeństwu, wobec czego ruch tych dźwigów został wstrzymany; w 1036 wypadkach — konieczność naprawy, pozostawiając dźwigi nadal w użyciu; w 588 wypadkach znaleziono stan dźwigów zadawalający i zgodny z przepisami bezpieczeństwa.

Instytut Termiczny.

W roku sprawozdawczym poza przeprowadzeniem ekspertyz energetycznych Instytut Termiczny zajmował się następującymi zagadnieniami:

- 1) kwestją przyrządów pomiarowych do kontroli gospodarki energetycznej,
- 2) pomiarami przepływu par i gazów,
- 3) kwestją badań ruchowych polskich węgli kamiennych.

I. Złe wyniki zastosowania przyrządów pomiarowych w przeważnej mierze należy przypisać złym urządzeniom pomiarowym, zainstalowaniu niewłaściwych przyrządów, niewłaściwym rozmieszczeniem tychże i brakiem fachowej obsługi. W projektach należy zawsze zwracać się do specjalistów bezstronnych, gdyż tylko ci, wolni od ubocznych wpływów, mogą dać właściwe wskazówki. Z tych założeń wychodząc, Stowarzyszenie wydelegowało w roku sprawozdawczym kierownika Instytutu Termicznego do Niemiec, który zwiedził nowoczesne instalacje pomiarowe w przemyśle i ważniejsze wytwórnie przyrządów. Trzy projekty opracowane przez Instytut Termiczny wykazały po zainstalowaniu zupełną racjonalność wskazań i celowość tych urządzeń.

II. Mierzenie przepływu par i gazów ma doniosłe znaczenie nie tylko przy pomiarach dla celów wewnętrznych przedsiębiorstwa, lecz także dla odbiorów gwarancyjnych, lub dla celów handlowych (np. sprzedaż gazów ziemnych). Instytut zajmując się kwestjami rozmaitych dysz, kryś i innych przyrządów pomiarowych, występował kilkakrotnie na terenie Zagłębia Borysławskiego z projektami i propozycjami racjonalnego mierzenia przepływu gazów. Na III Zjeździe Naftowym w Drohobyczu w październiku roku sprawozdawczego, na wniosek Instytutu wyłoniono osobną Komisję dla rozpatrzenia tak poważ-

nego zagadnienia. W Komisji tej Instytut Termiczny bierze czynny udział, a wnioski Instytutu zostały przeważnie przez Komisję uwzględnione i będą powoli wprowadzane w zakres badań.

III. Sprawa badań spalania krajowych węgla kamiennych na rusztach, która ze względu na eksport, jak i na wewnętrzne zużycie ma dla naszego Państwa wielkie znaczenie, była przedmiotem 2-ech zjazdów wewnętrznych, odbytych w roku sprawozdawczym w Stowarzyszeniu, dla których Instytut Termiczny opracował program badań, jakie należałoby przeprowadzić celem zorientowania się w tem poważnem zagadnieniu. Koszty pomiarów i urządzeń badawczych, preliminowano w myśl ustalonego programu przerastają znacznie możność finansową Stowarzyszenia, zatem musiałyby być finansowane przez odpowiednie sfery przemysłowe. W roku bieżącym konjunktura gospodarcza ułożyła się w ten sposób, że narazie Stowarzyszenie nie może zaapelować do przemysłu o poważniejsze dotacje, które dla przeprowadzenia tego celu byłyby konieczne, jednak program będzie w szczupłych zarysach przeprowadzany własnymi środkami, względnie zostaną wykonane badania, które mają udowodnić, czy program był celowo ustalony i czy nie należy w nim wprowadzić jakichkolwiek zmian.

Laboratorium wodne.

Uruchomione w roku 1927 przy Biurze Okręgowym we Lwowie, rozwijało w roku sprawozdawczym swą dalszą działalność.

Wprowadzanie kotłów o coraz większej powierzchni ogrzewalnej i większej wydajności jednostkowej zmusza do zwrócenia baczniejszej uwagi na zjawiska powodujące niszczenie kotłów. Najważniejszym powodem szybkiego niszczenia blach kotłowych jest zła woda. To też dokładne badanie wody, jaka w danym wypadku jest używana do zasilania kotłów, oraz odpowiednio do zbadanej jakości, jej przygotowanie, nabiera coraz większego znaczenia. Dowodem tego jest z roku na rok wzrastająca ilość wykonanych analiz: 15 w 1927 r., 36 w 1928 r., 50 w 1929 r.; przypyszczać należy, że członkowie nasi, w zrozumieniu swych własnych korzyści, coraz częściej korzystając będą z usług laboratorium wodnego.

Poza wyżej wspomnianymi analizami wody surowej do zasilania kotłów w ilości 50 wykonało laboratorium analizy:

1) wody zmiękczonej do zasilania kotłów	4
2) kondensatu.	4
3) wody z kotłów	3
4) wody do chłodzenia silników	1
5) kamienia kotłowego	8
6) odczynników	1
7) preparatów kotłowych	2

razem 73

Laboratorjum, określając na podstawie badania jakość wody, podawało zarazem wskazówki, w jaki sposób należy dotyczącą wodę przygotować i zmiękczyć — zdając sobie sprawę ze szkodliwego działania gazów zawartych w wodzie zasilającej, prowadzono badania nad tą kwestją.

Stowarzyszenie stara się, aby personel laboratorjum wodnego zapoznał się z najnowszymi urządzeniami do zmiękczenia wody zasilającej, aby porady nasze mogły rozciągać się tak w kierunku teoretycznym jak i praktycznym.

Wzrastające ciągle wymagania co do jakości wody wprowadzanej do kotłów, będą coraz bardziej rozwijały działalność naszego laboratorjum wodnego.

Laboratorjum Kalometryczne.

Uruchomione w ubiegłym roku przy Biurze Okręgowym w Dąbrowie Górniczej, rozszerzyło w roku sprawozdawczym swą działalność, wykonując prócz oznaczeń kalometrycznych, również analizy elementarne paliw.

Rosnące stale zainteresowanie się badaniami cieplnymi urządzeń kotłowych i ich sprawnością oraz z tem związaną oszczędnością na paliwie przyczynia się do rozwoju działalności laboratorjum kalometrycznego, który widać ze wzrostu ilości wykonanych analiz: w roku 1928 wykonano 40 analiz, zaś w roku 1929 — 132 analizy paliw stałych i płynnych.

W roku sprawozdawczym zaopatrzone laboratorjum w cały szereg nowych przyrządów i aparatów pomiarowych.

Technika Ciepła.

W roku sprawozdawczym wychodziła „Technika Ciepła“, organ Stowarzyszenia Dozoru Kotłów w Warszawie raz w miesiącu w ilości 3500 egzemplarzy miesięcznie. Członkowie Stowarzyszenia otrzymywali miesięcznik bezpłatnie.

W roku sprawozdawczym ogłoszono w „Technice Ciepłej“ wiele bardzo cennych rozpraw o nowoczesnych turbinach parowych o najnowszych kotłach parowych na wysokie ciśnienie, w kilku artykułach omówiono obliczenia wytrzymałościowe w świetle wyników najnowszych badań.

Kwestja elektryfikacji Polski i związana z tem sprawa uprawnienia elektrycznego dla F-my W. A. Harriman i Co., stanowiąca temat ożywionych obrad w łonie licznych organizacji przemysłowych i gospodarczych naszego kraju, została szeroko i wielostronnie omówiona w specjalnym zeszycie dyskusyjnym „Techniki Ciepłej“. W kilku artykułach poruszono szereg spraw, z zakresu gospodarki cieplnej, zamieszczono wiele uwag do projektu

norm odbiorczych turbin i maszyn parowych. Eksplozje naczyń pracujących pod ciśnieniem, a nie będące pod żadnym nadzorem zostały szczegółowo opisane, z podaniem prawdopodobnych przyczyn wybuchu.

Poza tem umieszczono szereg sprawozdań z rozmaitych zjazdów i odczytów.

Specjalny dodatek „Techniki Ciepłej“ pod tytułem „Kotłownia i sala maszyn“ zawierał artykuły popularniejsze, umożliwiające korzystanie z czasopisma czytelnikom o mniejszym przygotowaniu i technicznym wyszkoleniu, dając im możliwość wypowiedzania się i poruszania kwestji z codziennej praktyki.

W roku sprawozdawczym „Technika Ciepła“ pozostawała w dalszym ciągu oficjalnym organem Polskiego Komitetu Normalizacyjnego dla spraw kotłowych.

Dozór wzmocniony.

Jedynie w Okręgu Łódzkim Stowarzyszenie wprowadziło dozór wzmocniony, gdyż stan kotłów na tym terenie wymagał tego, a sytuacja gospodarcza nie pozwoliła przedsiębiorstwom zainwestować w urządzenia kotłowe potrzebnego bardzo znacznego kapitału.

W roku sprawozdawczym pod dozorem wzmocnionym w Łodzi znajdowało się 200 kotłów należących do 142 firm, o ogólnej powierzchni ogrzewalnej 19,041,81 m².

Podział tych kotłów w/g pow. ogrzew. przedstawia się następująco:

Od 2 m ² do 20 m ² . . .	28
„ 20 „ „ 50 „ . . .	33
„ 50 „ „ 100 „ . . .	98
„ 100 „ „ 200 „ . . .	20
„ 200 „ „ 300 „ . . .	12
„ 300 „ „ 400 „ . . .	4
„ 400 „ „ 500 „ . . .	5
razem . . .	200

Z powyższej tabeli wynika, że najwięcej kotłów znajdujących się pod dozorem wzmocnionym to typ kotła lankaszyskiego o powierzchni między 50 a 100 m².

W porównaniu z rokiem ubiegłym, ilość kotłów pozostająca pod dozorem wzmocnionym prawie się nie zmieniła, natomiast w porównaniu z latami poprzednimi wzrosła prawie o 30%. Komisyjne badania, przeprowadzone w roku sprawozdawczym wykazały, że stan kotłów jest rzeczywiście wymagający wzmocnionego dozoru, jednak na dłuższy okres czasu nie będzie można wzmoczoną pracą inżynierów utrzymać przy życiu tych kotłów, które w przeważnej ilości powinny być już dawno zastąpione nowymi.

Kotły wysokoprężne.

Zaobserwowana w ostatnich latach dążność do zwiększenia prężności pary w kotłach parowych, mająca na celu osiągnięcie wyż-

szych sprawności termicznych, utrzymywała się w roku sprawozdawczym w dalszym ciągu. Kilka firm pracujących na terenie Stowarzyszenia zamówiło w roku 1929 wysokoprężne instalacje kotłowe, które są już w trakcie ustawiania i będą oddane do użytku z początkiem następnego roku. W instalacjach tych prężność waha się około 35 atn. Stosowanie wyższych ciśnień jest ciągle jeszcze hamowane obawą co do pewności i niebezpieczeństwa ruchu. Obawy te nie mają żadnej podstawy, o ile ruchem kotłów wysokoprężnych kieruje wyszkolony i odpowiedzialny personel. Jakkolwiek w nowozainstalowanych większych jednostkach przeważa nadal typ kotła wodnorurkowego, sekcyjnego, daje się jednak zauważyć dążność wprowadzenia typu stromorurkowego systemu Stirlinga — dwuwalczakowego.

Wybuchy kotłów.

W roku sprawozdawczym nie zaszędź żaden wypadek wybuchu kotła, będącego pod dozorem Stowarzyszenia.

Uwagę zwróciły natomiast wybuchy naczyń, które pracują pod ciśnieniem, a które nie podlegają żadnemu dozorowi. W roku sprawozdawczym zanotowano pięć wybuchów takich naczyń, które pociągnęły za sobą ofiary w ludziach zabitych i rannych.

Dnia 18 stycznia eksplodował kocioł w łaźni żydowskiej w Kurzeńcu pow. Wileński; dnia 7 lutego nastąpiła eksplozja zbiornika pod ciśnieniem w zakładzie maszynowego lakierowania samochodów w Białej, a dnia 15 lutego zbiornika powietrza pod ciśnieniem w jednym z zakładów przemysłowych pod Kielcami. Wyżej wymienione eksplozje nie pociągnęły za sobą żadnych ofiar w ludziach. Natomiast wybuch bębna krochmalarki w Łodzi dnia 20 lutego spowodował ciężkie okaleczenie dwu robotników, zaś wybuch kotła w łaźni żydowskiej w Annopolu w województwie Lubelskiem dnia 2 sierpnia spowodował śmierć jednej kobiety, która spełniała funkcje palacza, oraz ciężkie poparzenie jednej kobiety obecnej w łaźni w czasie wybuchu.

Wszystkie eksplozje, wraz z podaniem prawdopodobnych przyczyn wybuchów, zostały dokładnie opisane w N-rach 4, 5, 8 i 10 „Techniki Ciepłej“ z r. 1929.

Wyniki wyżej zacytowane, wraz z wielu innymi dowodzą, jak doniosłej wagi jest sprawa jak najszybszego wprowadzenia w życie obowiązujących przepisów o dozorze naczyń pracujących pod ciśnieniem.

Powszechna Wystawa Krajowa w Poznaniu.

W roku sprawozdawczym wzięło Stowarzyszenie Dozoru Kotłów w Warszawie udział

w Powszechnej Wystawie Krajowej w Poznaniu. Urzędowy dozór kotłów parowych w Polsce został przedstawiony na całym szereg wykresów i map, które zostały opracowane wspólnie przez wszystkie Stowarzyszenia Dozoru Kotłów w Polsce. Na mapach i wykresach przedstawiono ilości kotłów przypadające na poszczególne województwa i powiaty, powierzchni ogrzewalne kotłów i prężności przypadające na poszczególne województwa, ilość kotłów w całej Rzeczypospolitej, według wieku kotłów, gałęzi przemysłu itd., przy czym dane odnosiły się do ilości kotłów czynnych i nieczynnych w poszczególnych latach ostatniego dziesięciolecia, oraz stanu z końca 1928 r. Wykresy te wykazały stały wzrost ilości kotłów czynnych w ostatnich 10 latach, co świadczy o stałym rozwoju wszelkich gałęzi przemysłu polskiego.

Działalność pozaurzędową t. zn. działalność w kierunku badań cieplnych i energetycznych przedstawiało każde Stowarzyszenie Dozoru Kotłów oddzielnie.

Stowarzyszenie Dozoru Kotłów w Warszawie przedstawiło swoją działalność pozaurzędową też w formie wykresów i tablic, jako najbardziej przejrzystej, oraz wystawiło szereg własnych przyrządów precyzyjnych, używanych do pomiarów. Przedstawiono wykresy i tablice ilustrujące odbiory gwarancyjne turbin parowych, motorów Diesla i maszyn parowych, pomiary cieplne kotłów parowych, badania motorów spalinyowych i kompresorów, pomiary gospodarki cieplnej w gorzelniach, fabrykach płyt klejonych (dykt) garbarniach, browarach i rafinerji ropy naftowej, oraz badania kosztów produkcji energii elektrycznej w 11 elektrowniach. Przedstawione badania obejmowały całość pewnych zagadnień, tak że służyć mogą za krytyczną podstawę dla danych gałęzi przemysłu, oraz wpłynąć na racjonalne ukształtowanie się stosunków między dostawcą a odbiorcą.

Celem pokazania właściwego zabudowywania przyrządów pomiarowych, wystawiono:

1) Całkowite urządzenie do mierzenia ilości pary, zmontowane na rurociągu. Urządzenie to składało się z dyszy umieszczonej w rurociągu, w której mierzono spadek ciśnienia manometrem rtęciowym różnicowym. Manometr ten połączony był z dyszą miedzianymi rurkami. Przed dyszą umieszczony był w rurociągu zwyczajny manometr, wskazujący ciśnienie przepływającej pary, oraz w specjalnej tulejce termometr do mierzenia temperatury pary. Poza tem umieszczony był wilgociomierz dla określania wilgotności pary. W rurociągu porobione były wykroje dla większej przejrzystości i możności obejrzenia całej aparatury.

2) Całkowite urządzenie do mierzenia ilości gazu. W rurociąg wbudowana była

dysza oraz rurki Brabbego. Różnica ciśnień w dyszy mierzona była zapomocą mikromanometru. W specjalnej tulejce umieszczony był termometr do wskazywania temperatury gazu. W rurociągu były zrobione wykroje dla obejrzenia całej aparatury.

3) Urządzenie dla określania straty kominowej—więc termometr oporowy Heraeusa i pyrometry do mierzenia temperatury spalin, aparat Orsata z kapilarą kwarcową do analizy spalin i oznaczania części palnych w spalinach oraz ciągomierz Krella.

Pozatem były umieszczone oddzielnie następujące aparaty: pyrometr optyczny do oznaczania wysokich temperatur (do 3000°), skrzynka indykatorów Maihaka (zwykłych) i Maihaka z licznikami Böttchera, urządzenie do sprawdzania sprężyn indykatorów, tachograf ręczny Jaqueta, urządzenie do mierzenia grubości ścianek rur oraz przyrządy do pomiarów elektrycznych, składające się z sze-

ściu transformatorów, woltomierzy, amperomierzy i watomierzy na prąd stały i zmienny.

Pozatem wystawiono wyniki badań wytrzymałościowych materiałów kotłowych, przeprowadzanych przez Mechaniczną Stację Doświadczalną Politechniki Lwoskiej. Przedstawiono badania blach kotłowych na rozerwanie, zginanie i udarność; badania rur kotłowych na rozerwanie, ciśnienie wewnętrzne wody, spłaszczanie, rozszerzanie i wyginanie kołnierzy; badanie blach spawanych na rozerwanie i zginanie oraz badanie metalograficzne spawek — makroskopowe i mikroskopowe.

Zestawienie całokształtu prac Stowarzyszenia Dozoru Kotłów w Warszawie wykazało, że Stowarzyszenie mając w swem gronie poważny zastęp doświadczonych inżynierów pomiarowych, uzbrojonych w najnowsze instrumenty pomiarowe, przeprowadzać może wszelkie badania cieplne i energetyczne, mające zasadnicze znaczenie dla wszelkich gałęzi przemysłu.

D. c. n.

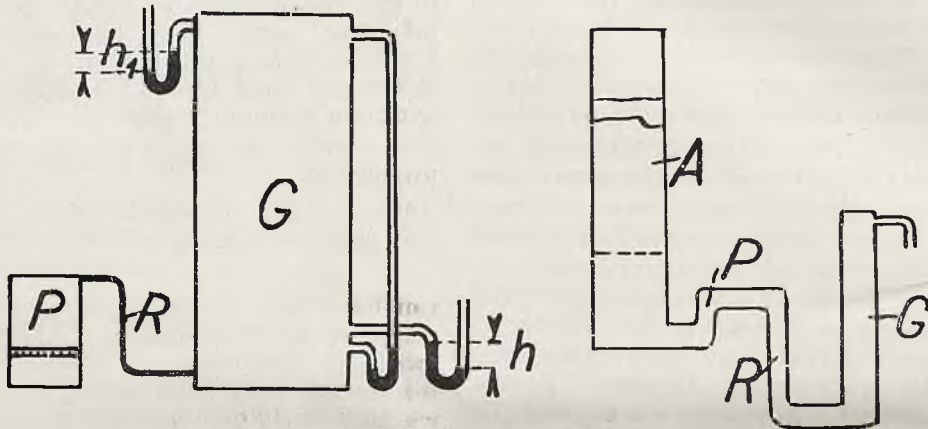
ZASADY HYDRAULICZNEJ TEORJI CIĄGU NATURALNEGO

(Por. *Technika Ciepłna*, 1930, str. 50).

Inny przykład instalacji tego rodzaju widzimy na rys. 11. Z pieca P do spalania siarki lub pirytów rura R odprowadza gazy (zawierające SO_2) do spodu wieży Glovera G^1 , co w zastępczym układzie wodnym przedstawia

ciągomierz dolny pokazuje większą próżnię, niż górny, (tak samo jak w kominie), co na pierwszy rzut oka rzeczą absurdalną wydać by się mogło.

Bywają wypadki, kiedy wskutek opu-

Rys. 11

się w sposób następujący: A zbiornik wody (na rysunku przerwany), który odpowiada *absolutnemu* ciśnieniu atmosfery pod rusztą; P — rura wodna pionowa, odpowiadająca słupowi gazów spalinowych w piecu; R — odpowiada przewodowi gazowym pomiędzy piecem i wieżą; G — rura pionowa, która odpowiada słupowi gazów w wieży. Absolutne ciśnienie hydrodynamiczne na dnie wieży, rozumie się, jest większe niż u góry, co pokazuje ciągomierz różniczkowy. Jeżeli abs. ciśnienie atmosfery na dolnym poziomie wieży będzie $A\Delta$, to na poziomie górnym będzie ono $A\Delta - H\gamma_p$ (gdzie H wysokość wieży); ciśnienie gazów na spodzie wieży niech będzie p_A , to na poziomie górnym będzie $p_A - H\gamma_g$. A zatem wskazania ciągomierzy będą:

1) na spodzie wieży

$$h_d \Delta = A \Delta - p_A,$$

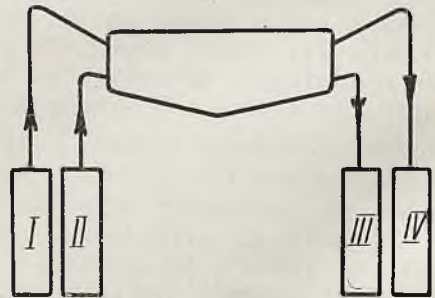
2) u góry wieży

$$h_g \Delta = A \Delta - H\gamma_p - p_A + H\gamma_g =$$

$$= A \Delta - p_A - H(\gamma_p - \gamma_g) < h_d \Delta \quad (75)$$

ponieważ gazy w wieży jako gorące są lżejsze od powietrza atmosferycznego. A zatem

szczenia w dół czy to paleniska, czy też jakiej innej komory napełnionej gazami gorącymi w pewnych miejscach instalacji piecowej ciśnienie hydrodynamiczne może okazać się większe od atmosferycznego. Charakterystycznym przykładem takiej instalacji będzie piec Martin'a z regeneratorami (rys. 12)¹⁾: powietrze

Rys. 12

¹⁾ Regenerator jest to pionowa komora wypełniona cegłą w kratę. Działanie tej komory jest zmienne. Najprzód gazy odlotowe z pieca, posiadające wysoką temperaturę, przechodzą przez komorę z góry na dół, oddając swe ciepło cegłom; gdy cegły ogrzeją się dostatecznie, mamy prąd odwrotny: powietrze lub gaz palny (nprz. generatorowy) idzie z dołu do góry, ogrzewając się nprz. do 1000° . W ten sposób w bilansie ciepłym spalania mamy dwie dodatkowe poważne pozycje: wysoką zawartość ciepła w powietrzu ogrzanym i wysoką zawartość ciepła paliwa gazowego. Wskutek tego temperatura spalania może okazać się bardzo wysoka, nprz. 1800° .

¹⁾ Do wieży tej zgóry dopływają kwasy (H_2SO_4 , HNO_3 , nitroza).

wchodzi do pieca przez regenerator I, a gaz generatorowy przez II, gazy spalinowe uchodzą przez generatory III i IV. W komorze pieca Martina, która jest równocześnie palnikiem, tak samo jak i w innych piecach płomiennych powinno panować ciśnienie atmosferyczne; ze względów specjalnych metalurgicznych gaz palny i powietrze wchodzić powinny do pieca ze znaczną szybkością (około 18 m/sek). Dlatego też w kanałach pionowych, prowadzących z regeneratorów do pieca, panować powinno ciśnienie wyższe od atmosferycznego, a kanały wlotowe muszą być odpowiednio zwężone: w ten sposób tworzy się jak gdyby fontanna gazowa, która wtryskuje do pieca dwa silne prądy gazów ogrzanych — jeden powietrza, drugi gazu generatorowego. A zatem regenerator wraz z pionowym kanałem (i dodatkowym zwężonym kanałem ukośnym) traktować możemy jako swojego rodzaju komin dodatkowy. Ciśnienie wylotowe z tego kominu = ciśnieniu atmosferycznemu na poziomie górnym; ciśnienie wlotowe do owego kominu przyjmujemy także równem atmosferycznemu, ale mierzonemu na odpowiednim poziomie dolnym. Wtedy po zastąpieniu układu gazowego odpowiednim układem wodnym, dojdziemy do wniosku, że teoretyczna siła ciągu naturalnego kominu, jakim jest regenerator, według wzoru (70) równa się

$$h_1 = (b - c) = H_1 (\gamma_p - \gamma_m) : \Delta$$

gdzie H_1 — poszukiwana wysokość regeneratora, γ_m — przeciętny ciężar właściwy gazów w regeneratorze.

„Siła“ ta będzie zużyta na wytworzenie energii kinetycznej gazów i przewyciężenie oporów hydraulicznych¹⁾.

Obliczmy głębokość takich regeneratorów. Temperatura powietrza i gazu palnego przy wejściu do pieca niech będzie 1000°; ciężar właściwy w tej temperaturze

$$\gamma_g = 1,29 \cdot 273 : 1273 = 0,277 \text{ kg/m}^3;$$

ciśnienie energii kinetycznej w tej temperaturze $\gamma w^2_g : 2g = 18^2 \cdot 0,277 : 2 \times 9,81 = 4,57 \text{ kg/m}^2$. Temperatura gazu generatorowego przy wlocie do regeneratora 50°, przy wylocie z regeneratora 1000°; za przeciętną temperaturę przyjmujemy średnią arytmetyczną 525°; $\gamma_m = 1,29 \cdot 273 : (525 + 273) = 1,29 \cdot 0,34 = 0,44 \text{ kg/m}^3$.

Teoretyczna siła ciągu regeneratora

$$h_1 \Delta = (b - c) \Delta = H_1 (\gamma_p - \gamma_m) = 0,85 H_1 \text{ kg/m}^2.$$

Opory hydrauliczne jednego szeregu cegieł w regeneratorze¹⁾ $0,038 \text{ m} \times 0,43 \text{ kg/m}^3 = 0,01634 \text{ kg/m}^2$, więc opory na 1 metrze wysokości (9 szeregów) wynoszą $0,15 \text{ kg/m}^2$ lub $0,15 \text{ mm}$ słupa wodnego.

A zatem siła ciągu naturalnego regeneratora zostaje zużyta na wytworzenie energii kinetycznej i przewyciężenie oporów hydraulicznych, t.j.

$$0,85 H_1 = 4,57 + 0,15 H_1 \quad (76)$$

skąd $H_1 = 6,53 \text{ m}^2$.

Opory hydrauliczne wzrastają w miarę zanieczyszczenia regeneratorów popiołem (z generatora) lub sadzą (z pieca), dla tego też należy dawać regeneratory głębsze, niż wypada z obliczeń i nadmiar siły ciągu naturalnego regulować przy pomocy specjalnych zaworów.

Z tego, co mówiliśmy wyżej o piecach wapiennych, wynika, że regeneratory ogrzewane opadającym prądem gazów spalinowych, jak wyjaśniliśmy wyżej, tamują ciąg³⁾.

Jaki wpływ na ciąg gazów wywiera zmiana ciśnienia atmosfery na różnych poziomach, wyjaśnia ogólnie znany fakt, że gaz świetlny lepiej się pali na górnym piętrze, niż na dolnym, t.j. na górnym piętrze posiada większą szybkość dopływu do palnika.

Przypuśćmy, że gaz świetlny wypływa ze zbiornika pod ciśnieniem P_o (rys. 13) i w chwili, gdy palniki są zamknięte, w górnym punkcie A w rurze gazowej mamy *hydrostatyczne* ciśnienie P_A , a w dolnym punkcie B — P_B ; ciśnienia atmosfery na odpowiednich poziomach niech będą p_A i p_B ; cięż wł. gazu γ_g . Gdy palniki palą się, mamy *hydrodynamiczne* ciśnienia gazu w punktach A i B — p_A i p_B . Ponieważ możemy założyć, że w rurze temperatura gazu jest stała, więc $\gamma_g = \text{const}$, a zatem do wypływu gazu możemy stosować prawo Daniela Bernouilli'ego:

$$P_o = p_B + H\gamma_g + \frac{w_B^2}{2g} \gamma_g =$$

$$= p_A + H\gamma_g + h\gamma_g + \frac{w_A^2}{2g} \gamma_g.$$

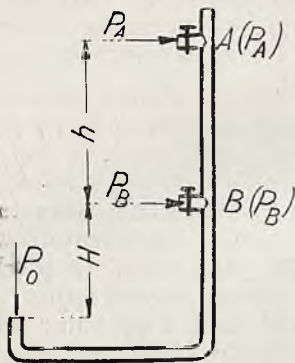
¹⁾ Opory te prof. Grum Grzymajło oblicza jako różnicę pomiędzy największą energią kinetyczną (przy $w = 1 \text{ m/sek.}$) i najmniejszą (przy $w = 0,5 \text{ m/sek.}$) w regeneratorze. Do sprawy tej powrócimy w jednym z następnych rozdziałów.

²⁾ Prof. Grum Grzymajło przyjmuje głębokość regeneratora w wymienionych warunkach tylko 6 m. Jest to głębokość zupełnie dostateczna, gdyż nad regeneratorem mamy jeszcze pionowy kanał prowadzący gazy do pieca.

³⁾ W myśl równania (74).

¹⁾ Liczby w obliczeniach niżej podanych zaczerpnięte zostały z dzieła prof. Gruma Grzymajło o piecach płomiennych („Памиенныя печи“ Moskwa 1925 r. cz. II, str. 13 — 14).

Ponieważ jednak $p_B = p_A + h\gamma_p$, więc $w_B^2 \gamma_g : 2g + h\gamma_p = w_A^2 \gamma_g : 2g + h\gamma_g$, skąd $(w_A^2 - w_B^2) : 2g = h(\gamma_p - \gamma_g) > 0$. . (77) (gdyż gaz świetlny jest lżejszy od powietrza), więc $w_A > w_B$.

Rys. 13

7. Naturalne i nienaturalne prądy gazów lub cieczy.

Jeżeli w środowisku płynnym (tj. ciekłem lub gazem) pewne cząsteczki posiadają ciężar właściwy większy niż cząsteczki sąsiednie, to cząsteczki cięższe opadają na dół, a cząsteczki lżejsze unoszą się do góry. Dla tego też jeżeli prąd ogrzewany płynie do góry, to mówimy, że płynie on w kierunku naturalnym i sam prąd nazywamy naturalnym; jeżeli zaś prąd ogrzewany płynie w dół, uważamy go jako prąd nienaturalny. Wogóle prądami o kierunku naturalnym (albo racjonalnym) nazywamy takie prądy, które opadają w dół, gdy ciężar właściwy płynu (tj. cieczy lub gazu) wzrasta, lub unoszą się do góry, gdy ciężar właściwy maleje; prądy, które w wymienionych warunkach posiadają kierunki odwrotne, nazywać będziemy prądami nienaturalnymi (lub nieracjonalnymi¹⁾.

Petersburski profesor Grum - Grzymajło jeszcze w r. 1905 doszedł do wniosku, że o ile prądy gazów posiadają kierunek naturalny, to przez kanały lub rury pionowe przepływają one zupełnie równomiernie, prądy zaś nienaturalne równomierność taką bardzo łatwo tracą²⁾.

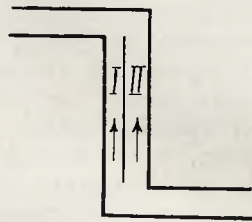
Rozwiązania prof. Gruma Grymajły rzucają światło na szereg zjawisk w najrozma-

¹⁾ Nazwę tę poniżej postaram się uzasadnić.

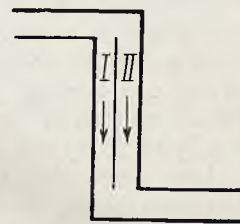
²⁾ W pracy „Elementarna teoria budowy pieców metalurgicznych“ drukowanej w czasopiśmie rosyjskim „Gornyj żurnal“ (1905 II str. 287 i nast.) Grum Grymajło (który wówczas pracował jeszcze jako inżynier na Uralu) poświęca specjalny rozdział (str. 299) sprawie podziału prądów pionowych na oddzielne strumienie. W pracy tej autor mówi o własnych omyłkach, które poeńniał jako konstruktor, nie uwzględniając zasad naturalnego kierunku gazów. Treść tej pracy powtórzona została w dziele: „Płamiennyje pieczy“ r. 1925 cz. II.

itszych aparatach przemysłowych i mogą służyć jako poważny przyczynek do teorii ciągu, uważam więc za konieczne nie tylko rozumowania te powtórzyć, lecz również oświetlić je z punktu widzenia hydraulicznej teorii.

Przypuścimy, że mamy dwa piece lub dwie jakiegokolwiek inne instalacje, z których w jednej (rys. 14) gazy unoszą się w górę, a drugiej (rys. 15) opadają w dół.

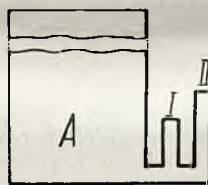

Rys. 14

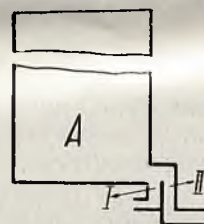

Rys. 15

Przypuścimy, że w każdej z tych instalacji prąd gazowy może być podzielony na dwa strumienie I i II, z których strumienie I w pewnym momencie posiadają przeciętną temperaturę t_1 wyższą od temperatury t_2 strumienia II. Układy gazowe na schematach tych zaznaczone zastępujemy fikcyjnymi (jak zawsze izotermicznymi) układami wodnymi (rys. 16 i 17). W układach tych (absolutne) ciśnienie

Rys. 16

Rys. 17

hydrodynamiczne gazów wchodzących do kanału pionowego (na rys. 14 z dołu, na rys. 15 z góry) zastępujemy zbiornikami wodnymi A o wysokości A mm, a strumienie I i II pionowymi rurami wodnymi I i II o wysokości k_1 i k_2 ($k_1 < k_2$). Jasną jest rzeczą, że dla prądu unoszącego się w górę strumień I (jako posiadający mniejszą wysokość k_1) stanowi mniejszy opór, niż strumień II, a więc prędkość c_1 strumienia I będzie większa niż prędkość c_2 strumienia II (t. j. $c_1 > c_2$); natomiast dla prądów opadających ciśnienie hydrostatyczne na dnie strumienia I jest mniejsze, niż na dnie strumienia II, więc strumień I posiada mniejszą szybkość, niż strumień II ($c_1 < c_2$).

(d. c. n.).

S P R O S T O W A N I E

W artykule B. Gimbuta „Dobre i złe strony zwierników w silnikach“ w Nr. 2 na str. 45 w wierszu 26 od góry w prawym łamie zamiast „zwiernik“ powinno być „wirnik“.